

DE GERAR...

OF, BRAD FRUMOS!

(cronica de ședință a Asociației Umoriștilor „Al. O. Teodoreanu” -
duminică, 11 ianuarie 2026, Galeriile „Dumitru I. Grumăzescu”)



PROGRAM:

1. SCÂRȚ re-divinus... - relansare revista SCÂRȚ, serie nouă, nr. 27 (decembrie 2025), prezentarea textelor câștigătorilor concursului „Ho, ho, ho!” al revistei SCÂRȚ; prezentarea noului concurs al revistei, pentru luna ianuarie („Ce te legeni...”)

2. Val cu val, la Festival - prezentare rezultate și texte ale membrilor asociației la concursurile de literatură umoristică încheiate în luna decembrie 2025; Festivalul de literatură umoristică SCÂRȚ - UMOR - propuneri pentru temă și pentru mod de desfășurare.

3. Of, brad frumos! - recital literar - muzical, susținut de membrii Asociației Umoriștilor „Al. O. Teodoreanu” precum și de către ceilalți participanți



REALIZARE:

ANICA ANDREI-FRASCHINI



**LA MULȚI ANI
FERICIȚI,
TUTUROR!**

Aș fi crezut că, după o serie bunișoară de cronici, mâna își intră într-o oarecare „lejeritate”, iar mintea își creează un soi de „matriță”, în care să toarne, fără efort, înregistrările de la ședința Umoriștilor. Dar, nu...

Este An Nou-nouț, temperatură ce s-ar vrea gerul Bobotezei, componență ușor diferită, îmbogățită, a participanților, afiș cu fond iernatic, noutăți, chiar surprize de la magicianul Vajoga... Se simte un tonus proaspăt, se simt conexiuni configurate și reconfigurate în modul cel mai benefic... Sau mi s-o fi părut doar mie... Și ce dacă? Din moment ce demarăm în anul 2026, cu forțe

proaspete, până și părerea capătă un aer crud, așa încât, rog, iertat să-mi fie! S-o mai coace...

În toată această perorație cu care mă constat avântându-mă pe gheață și neștiind să patinez, este vorba despre prima întâlnire din acest an, a membrilor și simpatizanților Asociației Umoriștilor „Al. O. Teodoreanu” - Iași. Dar sunt convinsă că știati. La mulți ani fericiți, tuturor!

Daniel este în forma lui optimă, după seara precedentă, adică plin de farmecul cuprinzător al evenimentului „Dezlegarea la poveste” - la pizzeria ALILA din Iași - ocaziune cu care s-a lansat și cel de-al doilea volum creat împreună cu Sanda lui minunată și intitulat „Doi într-o arcă doi”. Ce mai ore pline de încântare, din toate punctele de vedere! Lângă protagoniștii de bază, Sanda și Daniel, au fost „greii” Adi Bezna și Cezar Popescu, a fost și Daniela Agache, secondată îndeaproape de bunul Cristi și Daniela lui, însă am fost și noi acolo: Daria și Vasile, Angela și Ticu, Dan și Mihaela, Oleg și Lili, Ioan și Ileana, Eugen-Paul, cu Andreea și mama ei, Liuba Patruciu, Aurel și Claudiea, Elena Bostan, Ana Ștefănică cu soțul, Mihaela Mineață, Alupoae Ionuț cu soția, Ilinca Sobețchi, Andrei Crâșmariu, Petronela Pînzariu, Claudiu Patraș, Sabino și cu mine... (scuze că și dacă nu v-am notat pe toți...), intercalați pe lângă și în cadrul unui grup compact de muuulți apropiați și prieteni de-ai celor doi din arcă... Cu alte, mai puține cuvinte, arca lor era cât pe ce să dea pe dinafară! Etajul rustic al pizzeriei, lumina ambientală difuză, caldă, estompată, chiar intimă - care a avut efectul că a dus la anularea numerelor de magie pregătite de Maestrul Vajoga - toată desfășurarea evenimentului, cu recitări, cântări, scandări, murmurări, fâțâieli pe scaune,

hohote, amintiri și melancolii, toate ne-au încântat până la concluzia: „Mai vrem!”

Dar, pentru că... „Se poate”, la Galeriile DIG, Daniel ne apropie ușurel de atmosfera ședinței, cu această piesă magistrală, pe textul și muzica lui, pe trăirea lui... În așa fel încât ne putem îmbrățișa, face urări, așeza și... mai așteptăm. Din plutirea creată de interpretarea Leobardului, ne readuce la realitate gongul ieșit din plămânii lui Eugen-Paul, dotați cu decibelii lor unici, reverberanți.

Daniel ne înfățișează, ca un fel de dare de seamă, ce a însemnat „Dezlegarea la poveste” din seara precedentă, ca încasări. S-au contabilizat 44 plătitori de bilet. Unii au plătit, dar n-au venit (un singur caz - Adelina Alcaz, și nu numai ca să rimeze), Ani Laiu a transferat 500 lei în contul asociației, s-a vândut cartea... În total, seara s-a lăsat cu 1.570 lei. La București, au fost adunați 2.500 lei. Cam tot ce intră ca fonduri financiare - căci mai sunt și facturi de achitat - se va îndrepta către organizarea Festivalului „Scârț-Umor”, în iunie. În acest moment, există în cont 13.512 lei, iar Festivalul presupune minimum 30.000 lei, pentru a fi onorabil, onorant, și pentru a avea ținuta cel puțin la nivelul celui de anul trecut, ținând cont de creșterea prețurilor, vai...

De mai multă transparență eu nu am habar. Ceea ce mi se pare important este ca membrii să-și achite cotizația, dacă se poate, cea anuală, de 120 lei, și să se mai înmulțească donațiile, pentru a ne bucura de un festival reușit din toate punctele de vedere, ca fond, ca formă! Căci așa se procedează în ziua de azi, autoritățile nu se mai implică, ele încasează din ce în ce mai mult de la populație, dar nu contribuie cu nimic la festivalurile de acest gen.

Daniel ne mai spune că revista „Scârț” de decembrie poate fi achiziționată încă la prețul de 10 lei, urmând ca, în acest an, să aibă contravaloarea de 15 lei. Toate celelalte reviste de satiră și umor din țară, cu apariție trimestrială, au acest preț încă din martie 2025. A noastră „scârțâie” lunar și este cotate ca fiind cea mai bună - „Laudă-mă, gură,/ Că ți-oi da friptură!”

După care, președintele executiv trece la re-lansarea numărului din decembrie și la anunțarea premiilor acordate la concursul revistei, citindu-ne „Mărețul premiu al ediției”, acordat parodiei „Doamne, dacă vrei prieteni”, a lui Petru Ioan Gârda, după poezia lui Spiridon Popescu. O găsiți în revista din decembrie, este bună de tot, dar (de)gustabilă mai ales de către cei care cunosc toate numele pomenite acolo și valoarea care le definește.

Nu mă pot abține și voi face o paranteză mare și pătrată:

[După întâlnirea de mare anvergură, la Corso, din 21 decembrie trecut, când deja era gata și a fost lansată această revistă cu numărul 27 a seriei noi (nr. 161, serie totală), am așteptat cele două fraze de la participanți. Asta a fost rugămintea mea, ca fiecare să-mi trimită doar două „ziceri” legate de tot ce s-a întâmplat atunci, acolo, sau de ORICE altceva. Am primit de la Lili Spînu, Mihaela Mineață, Doru Melnic, Angela Stoian Mihai și Maria Loghin. Le mulțumesc! Reproduc aici, acum, ce am primit, iar pe toți ceilalți, muuulți, toooți, îi scuz, îi și pardonez, că, deh, au fost sărbătorile, bla-bla-bla... Iar altă solicitare nu voi mai lansa în niciun eter, parol!

Lili Spînu:

„Întâlnirea de pre-revelion a avut o atmosferă caldă și rafinată, în care spiritul de sărbătoare, sensibilitatea

artistică și bucuria de a fi împreună s-au împletit frumos.

M-am bucurat de moment ca simplu spectator, plecând cu o stare de bine și bună dispoziție de care chiar aveam nevoie.

La mulți ani tuturor!”

Mihaela Mineață:

„21 decembrie 2025

Aceeași zi ca și anul trecut, 2024. Poate deveni tradiție ca la 21 decembrie din fiecare an să petrecem împreună, cu voie bună, cu urat, cu sorcovit, colinde, poezii, cântece, îmbrățișări și pupături.

Sunteți minunați, dragii mei, sunt onorată și sunt mândră să fiu alături de voi.

Vă mulțumesc pentru tot, vă doresc sănătate, inspirație și să ne vedem cu bine și la anul care vine.”

Doru Melnic:

„Sărut mâna! A fost o seară minunată, cu de toate, de care îmi voi aminti cu plăcere... Mi-a părut rău că n-am recitat mai multe declarații, pentru că o parte dintre participanți începuseră să plece și am plecat și eu...”

Angela Stoian Mihai

„O întâlnire a sufletelor care se recunosc prin cuvânt și emoție. Cred că dragostea dintre oameni poate fi uneori cea mai frumoasă formă de recunoaștere și sărbătoare.”

Maria Loghin:

„În IAȘI - „Of, Corso!” - mai departe de tiparele clasice, într-o atmosferă de sărbătoare, cu distinsul domn epigramist Daniel Bratu în capul mesei, întâlnirea din spațiul exclusivist al salonului VIP, al terasei Corso, a devenit scena unei reverențe ludice aduse geniului boem al lui Păstorel, transformând rigoarea unei ședințe de cenacu obișnuite, într-un festin al spiritului liber.

Participanții, majoritatea membri ai Asociației umoriștilor „Al. O.

Teodoreanu” - Păstorel, l-au sărbătorit pe „Scârț” cel nou, au ascultat urături și colinde, l-au aplaudat pe invitatul special, Gârneață, au prezentat texte și pre-texte (... printre care, eu am „declarat” că mă debarasez de proza mea ce-i o vechitură și mă apuc de poezie...), reușind astfel să reînvie șarmul lui Păstorel Teodoreanu și să celebreze arta de a trăi frumos, printr-un anume fel de dialog efervescent, între rafinament și nonconformism.”]

Închid paranteza pătrată.

M-am bucurat, împreună cu Angela și Ticu, Dan și Mihaela, că, printre participanți, au venit pentru prima dată la întâlnirea Umoriștilor, două cupluri zâmbitoare și dinamice. I-am cunoscut pe Dana+Ovidiu și Cristina+Cristian, în noaptea de Revelion, când i-am remarcat ca dansatori, i-am abordat pentru a le adresa calde aprecieri și, dintr-un foc, ne-am împrietenit.

Văzând în Galeriile DIG lume nou-nouță, Daniel mă poștește să-i prezint pe cei patru. Spun în mare ce și cum, apoi le dau microfonul, pe undeva, prin spatele sălii pline. Se prezintă și ei, pe rând. Până să revin la locul meu, ratez spusele Danei și ale lui Ovidiu. De aceea, apar numai Cristina și Cristian în live-ul meu. Dragilor, vă mulțumesc!

Ia cuvântul Președintele onorific, Vasile Vajoga, îmbrăcat într-o ținută de mare gală, strălucind din tot reverul hainei, dar și din vorbele lui, de mare duh. Ne povestește despre întâlnirea de aseară. Apoi, despre participările la alte cenacluri și despre ceva ce i s-a întâmplat într-o bună zi, o fază în care „cineva” de „undeva” l-a întrebat ce căuta el „acolo”. Adică, dacă mergem la un cenaclu, nu mai avem voie la altele?

Trece Daniel la microfon și ne citește „Ce te legeni”, a lui Janet Nică, din revistă. Ține să-i mai laude o dată pe

premianți, iar Daria nu mai vrea să fie lăudată. Și-atunci, Daniel ne citește ce a mai trimis el, pe la concursuri. De exemplu, „Bal mascat” (E lumea noastră-ntreagă sindrofia/ Cu-acei deștepti la fel cu cei mai proști/ Și-un Bal Mascat e astăzi România -/ Nici nemascați n-ai cum să-i recunoști...) Ne delectează și cu două epigrame, la tema „Seara-mi vizitez vecina”: „...când vecinul vine acasă,/ obosit, adorm sub pat.”, apoi, alte două, la tema „Îmi scot amabil pălăria”, și madrigalul trimis la Tg. Jiu („Cum Masa Tăcerii-i coroana/ Întoarsă-n Pământul sfințit,/ Deși îmi port dreaptă Coloana,/ mă-nclin infinit...”).

Revine Daria, cu textele la temele „Seara-mi vizitez vecina” și „Îmi scot amabil pălăria”, plus madrigal pentru concursul de la Tg. Jiu, din care „infinita coloană, la masa tăcerii, stăpănu-și așteaptă”. Apoi, cea de la tema „Bal mascat”.



Ioan, fără microfon, apoi cu, se întreabă dacă chiar el a scris ce vede pe ecranul telefonului și declară, sub titlul „Mai răruț, că-i mai drăguț”: „Frumușică, bat-o vina,/ Orișicât mi-ar fi

de dragă,/ Nu-mi prea vizitez vecina,/ Că
mă lasă fără vlagă.” După care „Vecina
are încărcătorul defect”: „Treaba asta o
omoară/ Și de-atunci eu fac naveta/ Cam
în fiecare seară/ Și-i încarc cu drag
tableta.” Continuă cu „pălăria”, dar și cu
nelipsitul Gârda, care urcă în copaci,
plus madrigalul de la Tg. Jiu.

Urmează Vasile Vajoga, cu două texte.
Unul, despre Gârda - cel cățărător: „În
toți copacii din decor/ Se urcă Gârda
și-astfel poate/ Să dovedească tuturor/ Că
Darwin a avut dreptate.” Celălalt este
madrigalul de la Tg Jiu: „Cu brațul, dalta
și burghiul,/ Din arta lui storcând esența,/
Brâncuși sfințit-a Târgu-Jiul,/ Ca
Michelangelo, Florența!”

Daniel prezintă cel mai recent număr
al revistei „Epigrama”, cu cele câteva
exemplare aflate pe masă. Se petrece
foială pe la ușă, aflăm de la Daniel că au
intrat Gabriela Cucinschi și Petronela
Pînzariu - cântăreața de muzica populară,
dar și Daniela Alexandrescu Agache -
folkista, precum și domnul Giani. Se
aude vocea lui Ovidiu Lascăr: „Au mai
venit câțiva oaspeți, probabil de la alte
cenacluri..” După care, Ovidiu cumpără
revistele „Scârț” și „Epigrama”, contra
sumei de 30 lei, cu precizarea: „Las 5 lei,
dacă mă mai faceți să râd.” Daniel insistă
să ia cei cinci lei, pentru siguranță.



Gabriela îi
dă lui Vasile
Vajoga un
exemplar din
revista „Surâsul
Bucovinei”,
precizând că
acolo sunt și
imagini după
picturi de-ale ei.

Apoi ne citește din creația proprie,
„Miezul iernii”, ce mi s-a părut un joc
între vară și iarnă.

Este invitată la microfon interpreta de
muzică populară Petronela, cea care este
din ce în ce mai prezentă la manifestările
noastre, în costum popular. De data
aceasta, cântă dragostea de țară.



După care, Daniel revine cu unele
replici la „mărețul text” al lui Petru
Gârda: „Doamne sfinte, ca să țină/
Poarta-nchisă-n „perimetru”,/ Chiar de
n-are nicio vină,/ Iartă-l Tu pe (Gârda)
Petru...” (autor Daniel Bratu) și
„Doamne, dacă versu-ți place,/ Uite care
este treaba:/ Lasă-ni-l pe Gârda-n pace/
Că îl iei în cer degeaba!” (autor Florin
Rotaru). Și îi invită pe oaspeții noștri
dragi să ne spună „o poezie, o strofă, un
gând, un vers”... Se înscrie la cuvânt și
vine, nu de la alt cenaclu, ci la microfon,
cel care se prezintă a fi Cristian Harnău.
Se cunoaște de mult mai mult timp cu
Vasile Vajoga. Ne urează un an bun, „în
care trebuie să ne trezim și să ne rupem
lanțurile”. Vrea să ne citească un text
scris în urmă cu douăzeci de ani, în
decembrie 2005. Dar, mai întâi, i se
adreasează domnului director Vasile
Vajoga, spunându-i că ai lor colegi de la
Focșani au scos revista „Cu cioara
vopsită” și propune un schimb de
experiență. Trece apoi la recitare: „Lasă

ca iubirea noastră să fie omenească/
Pentru ca moartea noastră să fie
pământească.” La final, remarcăm
deficiențe de prozodie, impresie care
răsună și la microfon, prin vocea lui
Daniel.



Oaspetele
Giani, înfoclit în șubă,
chemat „la
rampă”, peste
rând, de
Daniel, la
solicitarea
Gabrielei
Cucinschi,
recunoaște că
publică zilnic
pe FB și

alege să ne citească ceva ca „o trecere
între teatrul absurdului și suprealism,
de la „Rinocerii” și „Scaunele” lui Eugen
Ionescu, până în ziua de astăzi”:
„Autopsia absurdului abisal, dincolo de
suprealismul pornografic”. Un eseu cu
greutate. De studiat.



Vine rândul Danielei Agache, care ne
mărturisește că este pasionată de muzică
folk și literatură. Începe cu câteva
amintiri din studenție, când, la vreme de
noapte, portarul de la cămin venea să

muștruluiască grupul de cântăreți, dar
rămânea cu ei, la o cană de vin fiert.
Interpretează „Totuși, iubirea”, melodia
lui Majay Gyozo pe versurile lui Adrian
Păunescu, piesă atât de cunoscută, care
ne-a marcat tinerețea, așa încât cântăm și
noi, chiar dacă nu toți nimerim tona-
litatea... Doar Daniel.

La final, se aude: „Radu Grădinaru
cântă foarte frumos!”, părere pertinentă,
venind de la Petronela Alexa-Prisăcaru și
Mihaela Mineață. În consecință, consulul
Radu Grădinaru este invitat la microfon.
Nu vrea să cânte, în schimb ne face
cunoscută încă o poezie de-a sa: „Când
garduri răzlețite pe coline/ Împart
simetric albul boreal,/ E semn că iarna,
în costum de bal,/ S-a hotărât să treacă
pe la mine.”

Intermezzo-ul lui Daniel scaldă sala în
sonorități aparte, pentru că el vine cu a
lui „re-verie” recitată și în seara
precedentă, plină de „caii verzi, ai
viselor concrete”: „Prin iarnă trec încet,
ca printr-o ceață,/ sunt azi păstorul
marilor regrete,/ ce-mi tot șoptesc în
tâmplă, pe-ndelete,/ că vine noaptea
noptii și mă-nhață.”... Încheie muzical,
cu „Ană, zorile se varsă”, dar trece
imediat la „Când trece iarna, către
dimineață”, „se-aruncă-n gol, bețiv după
bețiv”... „ca niște Icarî mici, cu aripi
grele,/ muiate-n vinul noptii, depresiv”...
„că n-a trecut nimic definitiv”.

O invită apoi pe Liuba, cu gândul la
Livia... Pe Livia, cu gândul la Liuba...
Dar Liuba noastră nu se impresionează
așa ușor, ci ne spune: „Când doi ori doi
fac infinit”, citându-l pe Firiță Carp, din
prefața la cartea Sandei și a lui Daniel. Îl
mai citează și pe Mihai Lungescu: „Am
sorbit cu bucurie/ ceaiul, vinul,
preparatu’/ cum și Sanda Nicucie/ l-a
sorbit din ochi pe Bratu.” La care Daniel
ține să sublinieze „Și Bratu pe Sanda.”
Apoi, Liuba ne poartă prin urări, zicând:

„Noule An, fii bun de sus și până jos” și trece la un mic dialog, care se încheie cu declarația Anului Nou, „Voi, cu toții, mă creați!”

Ca o consecință a oboselii acumulate, Daniel a uitat și numele Cornелиei Livia Bejan, dar ne spune că a fost ziua dumnealui, de curând, și cum a făcut o vârstă, după cum i-a spus „un om chel și cu barbă albă”, trebuie crezut și înțeles. Urcă pe scenă d-na profesoară de matematică, cu un adevărat catastif și „două mâini stângi”. Ne citește „Epoca rațiunii”: „Iluminismul a adus schimbare/ În toată Europa, evident,/ Am vrea și noi, acum, iluminare,/ Dar nu ne lasă prețul la curent.”, apoi „Clasificarea lumii, în raport cu epigrama” și încă două.

Ehehe, vine rândul marelui Ioan Frențescu. Îl surprind cu transmisiunea live la „Bade-al meu”: „Badea care mi-a plăcut/ Mi-a dat gura cu-mprumut./ - Nu dî tăt!, mi s-o scuzat,/ Că-i oleacă înșurat.” Apoi, „Unui partid de la putere, bănuir că s-ar apropia de un altul, din opoziție”: „Este-aiurea criticat,/ Nu-i nici ciumă, nici balaur,/ Poate-a fost, dar s-a schimbat/ Și-are-un viitor de aur.” Mai continuă cu alte și alte catrene, pomenind și de Ioan Toderașcu, cel care s-a plâns de soba de-acasă. Ioan Frențescu îi oferă o „Soluție”: „Înșurat i-ar prinde bine./ C-o nevastă-ar consuma/ Chiar și lemne mai puține,/ Că le-ar împărți cu ea.” Îndată intervine Daria. Ea ține să ne aducă aminte că, la o ședință de anul trecut, când d-na Cornelia Livia Bejan a venit cu o fustă mai deo(cheată)sebită, Daria a compus un catren dedicat lui Sabino, căruia i s-a blocat „blițul”, rimând așa de bine cu „șlițul”...

Petronela Alexa-Prisăcaru, ușor virsată, ia microfonul pentru a ne citi poezia „Nu beau cafea”: „Să beau cafea, nu, zău că nu ai vrea./ Mai bine un vin fiert, cu scortişoară,/ Să te privesc cu ochi de

căprioară,/ S-adorm precum găinile spre seară,/ De-aceea-ți spun: Nu-mi da să beau cafea!” Știi sigur că este poezia pe care o preferă Axinte Mihalache.



Mihaela Mineață îl laudă pe talentatul domn Giani (Giani Andreescu). Ea îi citește postările, îl urmărește consecvent, ni-l recomandă. Ne recită poezia proprie, „Destin”: „Să nu-mi ghicești destinul-n palmă,/ Căci eu nu vreau să mi-l cunosc,/ Nici eu, nici tu nu avem grabă/ Spre locul presărat cu flori de mosc.”

Revine pe scenă Ioan Toderașcu, pentru un adevărat recital. Pentru început, ne încântă cu o producție asortată sezonului, „Promisiunile aleșilor și gerul Bobotezei”: „Cei mai mulți aleși, se știe bine,/ Au obrazul gros, de-aceea sper/ Dacă nu le crapă de rușine,/ Barem să le crape-acum de ger.” Trece apoi la câteva epigrame cadențate după secvențe eminesciene: „Pe strada noastră fără soț,/

Adesea ai trecut,/ Te cunoșteau vecinii toți./ Și eu te-am cunoscut." Și multe altele, bune de tot...

Daniel încearcă s-o convingă pe Ileana Grigore să vină la microfon, dar unica „verișoară” a trupei nu vrea, nici de această dată.

Apoi, Daniel zice că Aurel Noroc ar fi putut avea program și în cadrul evenimentului „Dezlegarea la poveste”, doar că i-a rezervat momentul pentru astăzi. Aurel ne recită, din memorie sa de elefant extraterestru, poezia „Viața” a lui Mihai Eminescu: „Când aud vreodată un rotund egumen,/ Cu foalele-ncinse și obrazul rumen./ Povestind că viața e calea durerii/ Și că pocăința urmează plăcerii,/ Mă întreb: „Acesta poate ca să știe/ Cum este viața, cum cată să fie?” ș.a.m.d...

La final, Aurel se întreabă de ce nu prea este cunoscută, nici difuzată, această poezie.

Răspunde Daniel, în glumă: „Pentru că trebuia s-o spună cineva prima dată.” Și îl pofteste pe Ticu, dacă i-au trecut emoțiile. Iar dl profesor-inginer ne spune că se simte foarte bine în prezența domniilor noastre și ne face urări de An Nou. Apoi citește „Codul PIN”: „Astăzi este joi și-un pic,/ Mă frământ și mă rețin,/ Vreau valoarea să-mi ridic,/ Însă nu știu codul PIN.”, după care „Aparent nevinovată”.

Este rândul d-nei Elena Bostan. Dânsa ne spune că vrea să participe la mai multe activități și așteaptă să primească formularul pentru a adera la asociație și a plăti cotizația, că altfel n-are cum. Apoi, își intră în rolul de profesoară de limba română și ne recită „Peste vârfuri”, „text care nu pare complex la prima vedere, dar este unul dintre textele profunde, ale lui Mihai Eminescu.”

Dan Ionescu ne vorbește despre Dumitru Grumăzescu, care a fost angajat

la Fortus, fostul Combinat de Utilaj Greu. Dan a fost în câteva delegații cu dl Grumăzescu, iar acesta i-a povestit mult despre Eminescu. Apoi citește poezia „Trei dorințe”, scrisă de Ion Pribeagu, cu „bietul Tommy Bill, cowboy texan”.



Urmează Angela. Ne mărturisește că s-a pregătit pentru ședința de azi, lucrând la niște exerciții, „care nu au pretenție de rimă, poate nici acel schepsis, dar o să mă suportați.”: „A trecut cam repede Crăciunul/ Porcii s-au epuizat de-acuma,/ Au venit mistreții câte unul,/ Sunând din clopoțel alarma.”

Îmi vine și mie rândul. Pregătisem „Declarație de infidelitate”, dar, la cererea Sandei, a lui Daniel și a celui alt public avizat, recit poezia pe care am spus-o și la ALILA și unde am fost acompaniată fin de strunele lui Daniel, poezie cu titlul „De un An Nou”: „Te rog acum, să fii iubitul meu/ din altă eră, nepublicitară,/ ia-ți crengi de dud, din altă primăvară, / de care să nu știm, nici tu, nici eu.”... Apoi, citesc din volum și „Declarație de infidelitate”.

Daria, cea mai premiată, ne distrează cu „...din spațiul geto-dac/ Ce m-a-nvățat să-ncrucizez terține/ M-a omenit așa cum se cuvine/ Și, după două kile de ravac,/ Sunt prinsă-ntr-o tăcere fără leac.”

Eugen-Paul trage o urătură cu „...Bolojan care-a avut grijă/ Să ne bage iar în criză”... Daniel îl îndeamnă: „Mai zi-i, mai zi-i, că și tu ai spațiu dublu!” Așa că ne cântă: „Trenul pierdut”, al formației Compact, din 1995. Iar Daria îi dedică una pe loc: „Nu-nțeleg eu care-i faza,/ Dar un lucru mă frământă:/ A trecut și Boboteaza,/ Însă Popa cântă, cântă!”.

Vasile ne citește din „Surâsul Bucovinei”, pentru a ne face domol introducerea către numerele lui de magie.



Se aranjează scena, Eugen-Paul pregătește fondul sonor cu „Boléro”-ul lui Ravel, Maestrul își etalează materialele sofisticate. Vă spun drept că, deși am mai văzut scamatorii pe ecrane, poate și de vreo două ori la circ, cândva, acum s-au desfășurat sub ochii mei, la maximum doi metri distanță, în plină lumină, și mă uitam cu gura căscată cum

Maestrul Vajoga băga într-un tub transparent batiste de o culoare, pentru a le scoate pe partea cealaltă de cu totul altă culoare, cum tăia sfori, pentru a le reîntregi printr-o suflare, ba le mai și înțepenea... Cum făcea să apară și să dispară desenele dintr-o carte de colorat sau bulinele de pe niște cărți mari, de joc, și câte și mai câte, presărate și cu un umor savuros. O adevărată desfătare, ba chiar feerie, care ne-a lăsat „mască”. Ce mai la deal, la vale, mâinile fine ale Maestrului fac vrăji...

Ședința noastră se încheie cu poza de grup. Cristina ne spune, Angelei și mie, că, împreună cu un grup de pasionați de lectură, au întâlniri periodice, pentru a dezbate subiectul câte unei cărți, fiecăruia venindu-i rândul să prezinte ce a citit.

Ne luăm rămas bun.

O parte dintre participanții la ședința lunară a Umoriștilor, vreo douăzeci, străbatem gerul până la Corso, pentru a întregi gustul de sărbătoare, al duminicii de 11 ianuarie. Acolo apare, la un moment dat, Adelina Alcaz, însoțită de Aurel Noroc, cu un tort destinat lui Daniel, pentru aniversarea de pe 1, iar Daria nu se lasă mai prejos, scoate tortul confectionat de mânuțele ei, pentru a-l marca și pe Sfântul Vasile. Ce mai bunătați, acompaniate de șampania oferită de Daniel! Mulți ani trăiască!

Cu drag și prețuire, cu urări de sănătate, pace și iubire,
Anica/ Nușa voastră



1. FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE UMOR „HOHOTE LA MASA TĂCERII”, ediția a II-a, Târgu – Jiu

I. Secțiunea EPIGRAMĂ

DARIA DUMESCU (premiul III)



TEMA 1: „Seara-mi vizitez vecina”

DRAGOSTEA TRECE PRIN STOMAC
Mi-e soața aerul, lumina,
Și-o țin precum pictura-n rame,
Dar seara-mi vizitez vecina,
Că, na... mi se mai face foame!

RAȚIUNEA ÎNVINGE
Seara-mi vizitez vecina,
Că-i frumoasă și îmi place;
Mi-a păpat, ce-i drept, chenzina,
Dar la ce parale face!...

TEMA 2: „Îmi scot amabil pălăria”

VIAȚĂ DE POET
Ieșit de la crâșmă, aprins de tăria
Licorilor toamnei la capăt de-alee,
Amabil și-a scos, dar și demn, pălăria,
Simțind că îi intră în cap o idee...

UNUI ÎNGÂMFAT
Infatuat îl știe lumea toată
Și de aceea-n mod inevitabil,
Nu-și scoate pălăria niciodată,
Darmite s-o mai scoată-n mod amabil!

TEMA 3: Un madrigal despre Târgu Jiu

MADRIGAL – TÂRGU JIU (amfibrah)
Orașul legendă - magie gorjană –
Sub „Poarta Sărutului” dăinuie-n șoaptă,
Că-n rugă spre cer „Infinita Coloană”
La „Masa Tăcerii” stăpânu-și așteaptă.
Daria Dumescu

VASILE VAJOGA (mențiune)



TEMA 1: „Seara-mi vizitez vecina”

RAȚIONAMENT
Ce-i drept, îmi vizitez vecina-n șură,
Pe înserate, să-mi înving sfiala,
Că eu, dând bani cam mulți pe băutură,
Doar ea îmi ține bine socoteala...

EȘEC...
Vrui s-o ajut, că îi lipsea bărbatul,
Pe-a mea vecină, blonda rea de muscă,
Și, împreună-am deranjat tot patul,
Dar n-am găsit... rețeta de zacuscă!

TEMA 2: „Îmi scot amabil pălăria”

DEDUCȚIE LOGICĂ
I s-a întors din Spania soția,
Mi-am zis zărindu-l ieri pe cărăruie,
Că-n fața mea, scoțându-și pălăria,
I-am observat în cap vreo cinci cucuie!

PRECAUȚIE
De când e politician sadea,
Adoptă-o comportare cam ciudată:
Nu-și scoate pălăria-n fața mea,
Să nu mă mir de forma ei pătrată.

TEMA 3: Un madrigal despre Târgu Jiu

ÎNVEȘNICIRE

Cu mâna-i, dalta și burghiul,
Din artă picurând esența,
Brâncuși sfințit-a Tîrgu Jiul,
Ca Michelangelo, Florența!

Vasile Vajoga

DANIEL BRATU (o)



TEMA 1: „Seara-mi vizitez vecina”

LA VECINĂ. SOMN DE (NE)VOIE

După vizita focoasă,
Încă bine transpirat,
Când vecinul vine-acasă,
Obosit, adorm sub pat.

SUPERSTIȚII

Tot gândind la ce-o să vină
Mă-nroșii, ca de pelagră,
Că, în drumul spre vecină,
Mi-a ieșit pisica-i neagră.

TEMA 2: „Îmi scot amabil pălăria”

RESPECT INUTIL

Când plec la vecina Maria
(Urâtă, duhnind a tutun),
Nu-mi scot, din dulap, pălăria,
Că nici nu mi-o pun.

PARADOX

Pe șef, un tip creol,
L-admir de-o veșnicie -
Deși-i cu capul gol,
Îl doare-n pălărie.

TEMA 3: Un madrigal despre Târgu Jiu

LA TÂRGU JIU

Cum masa tăcerii-i coroana
Întoarsă-n Pământul sfințit,
Deși îmi port dreaptă coloana,
Mă-nclin infinit.

Daniel Bratu

II. Secțiunea POEZIE UMORISTICĂ

VASILE VAJOGA (mențiune)



MASCARÂDE

Măgarul, spre-a comite-o „măgărie”,
Și-a pus pe față-o mască de hârtie,
Dar fu găbjit rapid, făcând eroarea
De-a nu a-și fi ascuns la timp... „dotarea”.

Fiindcă și ciobanul, spirit critic,
Și-a deghizat asinu-n om politic,
Spre a putea, când leneș e măgarul,
Să tragă mai cu sete-n el cu parul!

Chiar și Tutankhamun avut-a parte
De-o mască aurită după moarte;
O mască aplicată, azi, pe față
Mumiilor politice în viață,

Că, politicienii poartă-n fală
Măști care râd - la „preelectorală”,
Iar de-s aleși, le scot, urmându-și calea
Și-n loc de veselie-ncepe... jalea!



DANIEL BRATU (o)



BAL MASCAT

E lumea noastră-ntreagă sindrofia
Cu-acei deștepți la fel cu cei mai proști
Și-un Bal Mascat e astăzi România -
Nici nemascați n-ai cum să-i recunoști.

Azi leul, ce,-n aplauze-ndelunge
Tot rage cu efecte de can-can,
În patul lui, pe seară, când ajunge,
E, fără mască, jalnic șobolan.

Sau vulturul, ce-nfruntă adunarea
Râzând aiurea, peste, ca un nor,
Atunci când se arată înserarea
Ajuns în beci, la el, e-un târâtor.

Doar boii, mulți, ce stau acum și cască
La cele spuse,-aici, ca-n păpușoi,
Mult mai târziu, acasă, fără mască,
Sunt tot așa... cum sunt, adică... boi.



CONSTANTIN MOLDOVAN



DOMNUL EMINESCU!

Cu 176 de ani în urmă se năștea, la Botoșani, marele Poet MIHAI EMINESCU, cel care avea să devină un simbol al românismului, Poetul Neperche în cinstea căruia, începând cu anul 2010, ziua de 15 ianuarie a fost proclamată Zi a Culturii Naționale.

A fost un erudit, un adevărat patriot îndrăgostit de limba română, un romantic incorigibil aflat într-o permanentă căutare, veșnic nemulțumit și zbuciumat, un amestec de veselie și tristețe care a condus la marile creații lăsate moștenire poporului român pe care l-a iubit cu toată ființa sa. Caragiale i-a făcut o caracterizare deosebită pe care a încheiat-o astfel: „Ciudată amestecătură! - fericită pentru artist, nefericită pentru om!”

La mulți ani în sufletele noastre, bădie Mihai!

SONET CIUDAT

Iubirea, însă cea adevărată
Și foarte rară - știu precis ce spun,
Ce leagă două doruri, presupun
C-ar trebui să țină viața toată.

Mi-e foarte greu, acum, să mă adun,
Dar pot să zic că e un pic ciudată,
Schimbând în tine tot ce-ai fost odată,
Făcându-te mai tandru și mai bun.

Îmi amintesc de o iubire mare
C-un ASTRU îndrăgind o muritoare
Ce l-a trădat... El n-a căzut, e teafăr;

În lumea asta, plină de păcate,
Se-adună fiecare-așa cum poate...
De-ar fi să-aleg, aș vrea să fiu LUCEAFĂR!

ARGUMENT

Amicul meu librar, sfidând firescu',
Ce scrie - și se crede-un Eminescu! -
Mi-a spus, argumentând în mod precar:
„Și el a fost un bibliotecar!”

BIBLIOTECILE DIN CHIȘINĂU

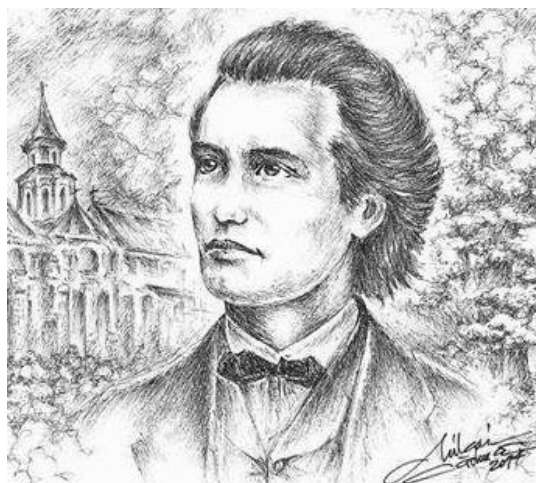
Îl poți citi pe domnul Eminescu
La „Ghibu”, la „Hașdeu”, la „Titulescu”,
Dar poți să îl cinstești, cu-ai tăi amici,
Și-n Cricova... Sau la Mileștii Mici!

BĂDIA MIHAI

Băiet fiind și străbătând poteci
Ar scrie, azi, să vadă cei sus-puși:
„Să n-așteptăm cadouri de la greci
Și nici eternă pace de la ruși.”

Până săptămâna viitoare vă doresc să fiți
iubiți, iubind!

(Monitorul de Suceava, joi, 15 ianuarie 2026)



CĂTĂLINA ORȘIVSCHI (n. 01.01.1968)



PĂPUȘA CU OUĂ DE AUR

O să credeți că la Vama s-a mutat epicentrul comorilor dacice, văzând titlul. După coiful pierdut pe meleagurile nederlandeze, mulți cred că au răsuflat ușurați, ca în fața unui cadou compensator. Dar nu, nu e așa decât parțial și spiritual. Cătălina e o filă de poveste în marele Ceaslov al epigrameștilor români, unul dintre stâlpii de nădejde ai Muzeului Oului din Vama, fundația Muzeului Păpușilor din același loc, o fetișcană bălaie venită din pajiște, cu surâsul de topit ghețari și bujori în obrăjori de stat la sfat, lângă soba cu lemne trosnind.

În preajma ei, revista Epigrama, după urcuș, își duce mâna la inimă și pune suflet printre rânduri, iar mâtele tac și-o așteaptă să le tragă de coadă, după uitarea-n calendar. Dar ea, nu și nu, muncеște răzbit, clădește fantast și se-adună în gheme de vers, cu gânduri departe. La „Păstorel” venea mai des cândva, în vremuri mai bogate-n corifei. Acum cu mult mai rar, atunci când glas de bucium se-n-dreaptă către plai de Bucovina, pentru Festival. Își face drum mai greu, printre proiectele de-autostradă, ori din grijă de păpușile ei, din toate lumile aduse, ca de niște copii răzgâiați, de Cenaclul Nectarie, de unde Mugurel Sasu s-a ridicat la Cer, intempestiv, să sprijine, și acolo, refacerea.

Pentru că nu degeaba e titlul pus așa, pentru că ea este muza de sprijin, umărul de pus gândul la loc în capul cel limpede, săgeata de fosfor a drumului clar, Păpușa cu ouă de aur...

Daniel Bratu

LAMENTAREA UNUI CHEFLIU

Nevasta fulgeră și tună
Că un prieten m-a „corupt”
Ieri cu-o esență de la prună
Cu care chiar și azi mă lupt.

RUGA UNUI CHEFLIU

Când în țărână-or să mă pună,
Vă rog eu - un bătrân corupt -
Să mă stropiți neîntrerupt
Cu apă tare de la prună!

DEZVINOVĂȚIRE

Pe soață-acum o iau cu buna
Și stau ca pruncul ce a supt;
Nu-s vinovat că iarăși pruna
Cu apă tare m-a „corupt”!

SIGURANȚĂ

Cum iarna-i grea, omătu-i mare,
Pe lângă foc mereu mă țin,
Dar n-am motiv de-ngrijorare,
Că am înc-un butoi cu vin.

VECINUL

E iarnă; fac cărări mereu,
Că e omăt și ninge iar;
Vecinul face, că nu-i greu,
Cărare-ntruna pân' la bar.

CONFESIUNEA UNUI SOȚ

Dac, arătos din tată-n fiu,
Îmi place vinul ghiurghiuliu
Ce face, cum văd eu, minuni
Mereu, din nouă-n nouă luni...

Cătălina Orșivski

ANANIE GAGNIUC
(n. 08.01.1955)



FACEREA DE BINE

Soțul ei, prin stațiuni
Și-a trimis la băi femeia,
Unde-a stat cam patru luni
Și-a venit în luna-treia!

APUCĂTURI BAHICE

După ce-au băut atât
Și-au făcut-o tare lată,
Nu s-au mai ținut de gât;
S-au luat de beregată!

SOȚ „MODEL”

Seara, când ajunge-acasă,
Dacă foamea îl cuprinde,
Soața îi întinde masă;
El ia masa... și-o întinde!

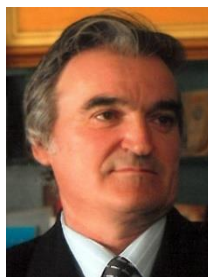
INVITAȚIE LA O EXPOZIȚIE

Foarte-amabil și atent,
La pictură o invită:
- Haide, e un nou curent...
- Nu mă duc. Și-așa-s răcită!

CU NEVASTA, LA „SHOPING”

- Dragul meu, mă mai iubești?
Îți mai sunt eu „motănelul”?
- Vezi, nevastă, vezi cum ești?...
Și îi își scoase portofelul.

VASILE LARCO
(n. 01.01.1947)



SOȚI TRADUCĂTORI

El scrie mult, neîncetat
Și e de soață înșelat,
Dar satisfacția e mare
Că e tradus de-o scriitoare!

REMARCĂ SOCIALĂ

Se-aude permanent romanța
Cântată cu amar în glas:
Românului de-i iei speranța,
Îi iei și ce i-a mai rămas!

DEMOGRAFICĂ

Cu vocea foarte sigură și calmă
A spus un senator în parlament:
„Când fusta se scurtează cu o palmă,
Natalitatea crește c-un procent!”

CONJUGALĂ

Soțu-i, după cum se știe,
Foc mocnit în căsnicie,
Dar soția, în tot locul,
Este cea ce-ațâță focul.

EPIGRAMATICĂ

Epigrama reușită
Se compune ușurel,
Când ai mintea ascuțită
Și penița tot la fel.

DANIEL BRATU
(n. 01.01.1966)



UNOR JURAȚI

Lecturând ce-au premiat,
Cert, le-ar fi crăpat obrazul
Altor. La ei constat
Că n-a fost... să fie cazul.

UNUI PARLAMENTAR, CONDOLEANȚE

Când l-aud cum se prezintă,
Îl căinez, mă trec fiorii -
La cât poate să ne mintă,
I-au murit... lăudătorii...

NUNTĂ DE ARGINT

A constatat, în noaptea nunții lor,
Că tot ce-a fost, azi nu mai e pe listă:
El nu mai e destul de amator,
Nici ea destul de profesionistă.

POVESTE DE IARNĂ

- A-nceput, de ieri, să cadă!
Mi-a șoptit un ins, fratern.
Deși-i secetă, pe-o stradă,
Arătând către Guvern...

EVALUĂRI CONJUGALE

Când, frânt, de la dat de zăpadă,
Mă-ntind lângă soața-mi, ascult
Cum, tristă,-mi șoptește: - Să cadă
Nu ieri a-nceput. Mai demult...

VASILE TIL-BLIDARU
(n. 01.01.1949)



UNUI ÎNCĂPĂȚĂNAT

Dacă din greșeli înveți
Însă le repeți prosteste,
Dă cu capul de pereți,
Poate se mai rotunjește!

INCERTITUDINE

Băiatul meu s-a supărat
Pe-aleasa lui de-un timp încoace...
Ori este prost să stea certat,
Ori prea deștept să se împace!

UNEI STRIPTEUZE

Eu, înaintea tuturor
Din cei ce te privesc cu jind,
Ți-aș oferi un măștișor,
Dar unde naiba să ți-l prind?!

IAR...

Cu sufletul aprins
De ochi strălucitori,
Rămân burlac convins
De nu știu câte ori!

IMPERIUL

Un uriaș mereu la pândă,
Ce se gândește, când e-nfrânt,
Să-și lingă rana sângerândă
Cu-o nouă limbă... de pământ!

GHEORGHE ȘCHIOP
(n. 13.01.1946)



SOAȚA

Detest năravu-i ipocrit
De-a-mi scoate ochii ne-ncetat
Că-s un bătrân neisprăvit,
Când ea, de fapt, m-a terminat...

ECVESTRA

Un lucru cred că este clar:
În foarte multe adultere,
În pielea unui armăsar
Se-ascunde un măgar putere!

CÂINELE DEMNITARULUI

Și câinele-l compătimește -
C-așa-i dulăul, milostiv -
Pe-al său stăpân ce răgușește
De la lătratul excesiv.

AUTOCRITICĂ

Cu derapaje-n căsnicie,
Se muștră soțu-n gândul său:
„Prea multă nestatornicie...
Nu face niciodată rău.”

RECUNOSC, DOAMNĂ!

Hoinar prin pasiuni trecute,
Ferice-s c-am descoperit,
Iubind, suprema ta virtute:
De a păcătui cinstit!

MIHAI SĂLCUȚAN
(n. 02.01.1946)



UNUI BEȚIV GHINIONIST

În spital, pe o brancardă,
A murit neprivегheat,
Că a nimerit în gardă
La un medic... mult mai beat!

PĂCĂLEALĂ

Aflat la plajă, pe nisip,
Privind femeii ce stau la soare,
S-a dumirit că micul slip
E un costum de... vânătoare!

ALTĂ IARNĂ, ACEEAȘI POVESTE

Iarna iarăși ne încântă,
De trei zile-ntr-una ninge
Și-n oraș zăpada-i sfântă...
Nici primarul n-o atinge!

GHINION...

Stau bărbați la mare
Într-o zi nefastă:
Unii-s prinși de soare,
Alții - de nevestă!

SPITALIZARE-N PANDEMIE

Internarea-i amăgeală;
La Covid nu sunt pastile...
Intră cel ce are boală,
Iese cel ce are zile.

ADRIAN GRĂJDEANU
(n. 20.01.1945)



AUTOHTONĂ

Mândria noastră,-a tuturor,
E cât se poate de firească,
Atunci când „coada de topor”
E din „tulpină românească”!

PROMISIUNI PRENUPTIALE

Îți spun, iubite, fără nazuri:
- Curând, vom împărți, ca-n Rai,
Și bucurii, dar și necazuri...
- Necazuri?!... N-am! - Ba, o să aaai!!!

VINUL, CALUL ȘI NEVASTA

Cred că-n van îți este teama,
Căci, uzând de toate trei,
În curând, n-ai să-ți dai seama
Nici ce-ncaleci, nici ce bei!

MOTIVAȚIA LENEȘULUI

De ce insul dormitează
Și se trage tot spre tihnă?
Este clar: se antrenează
Pentru... veșnica odihnă.



CĂTĂLINA ORȘIVSCHI



DUPĂ REVELION

Revelionul a trecut
Și-acuma, obosit, spre casă
Mă-ndrept, pe drumul cunoscut,
Dar cum picioarele mă lasă,

De gard mă sprijin și surprind
Un lucru tare curios:
O *poartă poartă*, bâțând,
Ograda-n ritm cam dubios.

Vederea cred că-mi joacă feste
Când tot mă uit în lung și-n lat,
Că văd neclar. Cu toate-aceste,
Eu-s doar cu chef, nu-s... torpilat!

Să sun la ușă nu-ndrăznesc,
Căci cheia mi-e la cingătoare.
Cum *broasca* n-o prea nimeresc,
Dau brusc de-o *broască* vorbitoare.

E soacra, cum m-am dumirit,
Ce chiar creează-o ambuscadă;
Cu gura *sare*. Sictirit,
Îi spun că *sare*-i pun pe coadă.

De *tocul* ușii sprijinit,
Când lemnul pare că se-ndoaie,
Pe dată sunt descumpănit
De-un *toc* sau două... de bătaie.

M-aș jelui, dar nu am *cui*,
De procedeele-aplicate.
Să mă răzbun, eu spun oricui
Că știu cum *cui* pe cui se scoate.

În minte îmi tot defilează
Imagini negre, - oftez amar,
Că, din păcate, văd cu groază
Nevasta-n dublu exemplar.

Cum supărarea mea e *mare*,
M-arunc pe pat, precum un sac
Și, când adorm, cu încântare
Visez o *mare* de coniac.

Coniacul chiar mi-ar prinde bine,
Că azi *vin* nașii și un fin
În vizită și mi-e rușine:
Un *leu* n-am pentr-un strop de *vin*.

Fripturi, pastramă și sarmale,
De poți să bagi în tine-o lună,
Primi-vor laude,-osanale,
Dar finul o să le... răpună,

Că-i ca un *leu* înfometat
Mereu și cară-n burdihan
Mâncare și-i și însetat,
De parcă n-a băut de-un an.

Dar eu îl iert, că-n *dar* aduce
Palincă, țuică-adevărată,
Iar gâtu-mi n-o să se usuce
O săptămână încheiată.

CONFESIUNEA UNUI SOT

Tu, până la logodnă,
Erai ca măru-n floare
Sau ca o porumbiță,
Zburând mereu spre soare,
Isteață și în formă,
Frumoasă,-atrăgătoare
Și te-am iubit frenetic,
Cu tot ce-am în dotare.
În săptămâna chioară
Făcut-am nuntă mare.
De-atunci, schimbat e totul
Și am o apăsare,
N-am liniște, n-am pace,
Căci sufletul mă doare:
De nu te-ascult întocmai,
Iau două pe spinare;
Ai grijă să-mi iei totul,
N-am bani în buzunare;
De vin târziu acasă,
Tu ești bănuitoare
Și cârâi ca o cioară.
Ce metamorfozare!
Acuma pleci la mă-ta.
Ce binecuvântare!

MIRELA BUTNARIU (*redactor Crai Nou, Suceava*)



CANA MAMEI

Îmi amintesc că, atunci când ni le trimisese fratele meu - de un Crăciun din celălalt mileniu, cred - pe la noi nu apăruseră încă astfel de pachete în care, pe lângă dulciuri, se aflau și obiecte cu tematică specifică sărbătorilor de iarnă.

O cană era pentru fiul meu, copilaș pe atunci, și una pentru părinții mei. Cu dulciuri mult mai bune decât cele din magazi-nele noastre, chiar dacă ambalajele păreau a fi la fel.

Copilul din mine a dorit-o și pe cealaltă, iar refuzul mamei m-a supărat, fiindu-mi greu de înțeles la acea vreme ce însemna pentru ea cana primită de la feciorul ei de departe. Acuma știu.

Când am golit apartamentul părinților am adus cana acasă, între altele, și am pus-o lângă a mea.

Însă vederea lor îmi amintea dureros de ei și atât de tare mă durea lipsa lor încât le-am dosit pe ambele, într-un colț de dulap. Aș fi dat orice să nu am cana mamei la mine. Orice.

Anul ăsta le-am scos și le-am pus la vedere. Durerea s-a transformat, au netezit-o anii; nu mai taie, ci mângâie.

TELEFONUL CARE ARDE

Văd pe stradă multă lume mergând cu ochii în telefon.

Pe cei tineri îi înțeleg, bănuiesc de ce merg, chiar și traversează uitându-se în telefon, deși de multe ori îmi vine să le spun că e greșit ce fac, pot fi în pericol, ba chiar îi pun în situații urâte și pe ceilalți când trec printre mașini și stau cu ochii în mesaje și filmulețe. Am și oprit vreo doi, ce erau să mă dărâme, nu m-au înjurat, dar nici mult nu au avut.

Însă când văd persoane trecute de vârsta primului sărut făcând același lucru mi se pare prea de tot. Ce, doamne, ai atât de urgent de nu suportă amânare, de ce nu caști ochii pe unde mergi și riști să îți rupi oasele sigur afectate de osteoporoză?

Ce arde, doamne, ce arde?

Astăzi ies din casă și văd mesaj, pe grupul familiei, de la copii. Țăla unde primesc eu imagini și filmulețe cu dumnealui, Tudorel. Alea la care privesc eu lung și lăcrimez, ca o bunică aflată la distanță ce mă aflu.

Primesc deci mesaj și îmi spun că, lasă, îl deschid mai târziu, mă grăbesc să prind un cabinet deschis. Merg pe stradă și gândul îmi e la mesaj și la ce o conține. Mă arde telefonul.

Mă opresc, stau să mă uit, nu merge, trebuie întâi descărcat. Și mă trag deci la un colț de stradă, descarc filmulețul și stau, vreme de două minute și 51 de secunde, să mă uit ce mai face Tudorel. Și face, oho.

Ei, uite, încep să le înțeleg și pe doamnele alea, vor fi având și ele nepoți pe undeva prin lume.

Sau iubiți tineri.



ULTIMA CAFEA DIN AN

Dragii mei, astăzi, 31 decembrie 2025, voi fi cu voi la cafea pentru ultima dată. Consider că ce e mult strică, așa că voi lua o pauză până la anul. Că de, mă mai liniștesc și eu, vă mai liniștesc și pe voi... Și, oricum, se pare că am rămas fără cafea. Așa, ca de sfârșit de an. Când m-am trezit, am pus ibricul pe foc, dar cafea, ia de unde nu-i.

- Fuga, la magazin, a ordonat nevastă-mea! Să n-apuce să fiarbă apa! Ți-am spus mereu că aprovizionarea cu cafea cade în sarcina ta.

M-am echipat ca la armată, la bățul de chibrit, și am ușchit-o spre cea mai apropiată dugheană.

- Cafea aveți?, am întrebat eu, bucuș că nu mai era nimeni înaintea mea.

- La pachet sau măcinată?

- La pachet, doamnă. Am rămas, ca niciodată...

- N-avem, întrerupe ea brusc expunerea necazului meu.

- Dați-mi măcinată, atunci.

- La pachet n-avem.

- Măcinați! Văd că aveți mașinăria corespunzătoare.

- Nu merge!

I-am aruncat o privire de bine și am accelerat călcâiele până la un market din cartier. Cum intru, aud:

- Hii, fată, ai văzut?

- Ce să văd, fată?

- A intrat „Cocean” ăla!

- Cine fată!?, se aude o altă voce.

- Unde, fată?, răzbate o alta.

- Detectivul ăla, fată... Cocean.

- Ha, ha, ha! Nu îl cheamă Cocean, tuto, Hogeac îi spune!

În sfârșit, îmi aud numele corect și răsuflu ușurat. Ba mai mult, prind curaj și strig:

- Mă poate ajuta cineva?

Se declanșează un zgomot de marfă risipită de la... înălțime, urmat de un altul care descrie două căpățâni intersectate violent și apoi două vaiete prelungi, ca de lup privind la lună. O pleiadă de mășcări se pornește din gurile celor două.

Deodată, zăresc raftul cu cafea și mă reped să pun mâna pe câteva pachete, dar, tot deodată, fetele cu mășcări, înlănțuite într-un dans în care trebuie să te ții de păr și nu de mâini, se avântă către standul cu cafea pe care îl fac... praf. Las hărmălaia și ies afară cât pot de iute. Știu un alt market ceva mai încolo. Nu se poate să mai am așa ghinion, gândesc eu, dar mă înșel. Și acolo scandal, dar cu Protecția Consumatorului de față care cere lămuriri pentru termenul de garanție de pe pachetele de cafea. Se sistează orice activitate, iar eu simt că explodez. Unde să mă duc pentru o cafea? Nu-mi rămâne decât să mă urc în autobuz și să merg la market-urile cele mari. Mă pipăi după telefon, dar constat că nu-l am. În graba cu care am plecat... Ce-o gândi nevastă-mea? Nici nu

vreau să-mi imaginez. Dar nu-i nimic... sau e! Autobuzul se oprește între stații și o armată de controlori năvălesc asupra călătorilor. Tresar: nu am bilet. Măcar să le arăt legitimația. Încep să transpir. Nu am luat-o. Inevitabil, nu scap de control. Mi se cere buletinul. Nu am actele asupra mea, drept pentru care sunt luat la întrebări. Noroc că port mereu o copie a cărții de identitate în buzunar. O prezint și mi se scrie amenda, apoi sunt invitat de braț să părăsesc interiorul mijlocului de transport. Ba mai mult, mă pricopsesc și cu un „Să-ți fie rușine!”

Văd roșu în fața ochilor. Precum un supersonic, pornesc spre casă. Gata! Mi-ajunge atâta cafea. Nu mai vreau. Intru pe ușă și mă rog să nu o aud pe nevastă-mea că mă bagă în interogatoriu. Sunt surprins, întrucât nu răzbate niciun zgomot. S-o fi culcat? Pe aragaz nu se mai afla nimic. În schimb, pe masa din bucătărie găsesc un bilețel: „Ai uitat să-ți iei banii, așa că am plecat la Mall să beau o cafea! Te pup și te aștept!”

Și eu ce să fac acum? O să plec și eu la mall.

A naibii de cafea, că scumpă a fost azi!

Sper ca toți prietenii mei au avut parte de un revelion de neuitat, cu cei dragi alături, cu voieșie și cu mese încărcate cu de toate. Iar pentru anul care vine, le doresc sănătate, bucurii, fericire, împliniri pe toate liniile și toate cele bune să se-adune!



RONDELURI PE NIVELURI

DAR CÂND...

(rondel promițător)

N-am câștigat la loto, dar când o să câștig
Vor sta pe mine leii ca puricii, grămadă,
Voi comanda din piață cel mai balșoi covrig
Și lui Grivei, prin curte, i-l voi lega de coadă.

Voi cumpăra cinci case, prin care să îl strig
Pe cel plecat la alta să zburde prin ogradă;
N-am câștigat la loto, dar când o să câștig
Vor sta pe mine leii ca puricii grămadă.

Spre muritori de foame sau muritori de frig
Nu voi lăsa privirea de-nvingător să-mi cadă.
Voi merge în Maldive, mă voi plimba pe stradă
C-o barcă din hârtie și-un 21 Mig.

N-am câștigat la loto, dar când o să câștig...

Sanda Nicucie

RĂU E...

Rău e, Doamne, când e bine
În culcușul ei divin,
Și-aș mai vrea, și m-aș abține,
Și-aș fugi pe străzi puțin,

Și-aș sorbi din rădăcine
Tot parfumul-i extrafin,
Rău e, Doamne, când e bine
În culcușul ei divin.

Parcă-aud ceva, survine
Un vânt rece și străin.
Dulcea zice: - Soțul! Vine!
Și-a venit – un... babuin -

Rău e, Doamne, când e bine...

Daniel Bratu

RONDEL PSALMIC

Totul e deșertăciune
Și poetul este trist...
Ca un vechi evanghelist,
Vede lumea în cărbune,

Pe instincte lacrimi pune,
Viața-i plânset manelist.
Totul e deșertăciune
Și poetul este trist.

Însă are-o slăbiciune
Și, s-o critic, nu rezist;
Chiar de-i vesel, optimist,
Ca să pară-adânc, el spune:

Totul e deșertăciune.

Nică Janet

RONDELUL TĂCERII

Sunt prinsă-ntr-o tăcere fără leac
Și-n oarba dezmoțire de retine,
Îmi dau târcoale gânduri clandestine
Și-un junghi discret în mușchiul cardiac.

Am încercat să scap cu aspirine,
Să beau la greu cafea precum Balzac;
Sunt prinsă-ntr-o tăcere fără leac
Și-n oarba dezmoțire de retine

Că, un poet din spațiul geto-dac,
Ce m-a-nvățat să-ncrucșez terține,
M-a omenit așa cum se cuvine
Și după două kile de ravac,

Sunt prinsă-ntr-o tăcere fără leac!

Daria Dumescu

SONETE PE-NDELETE

REMEDIU

Că vine iarna nu-i nicio problemă,
Suntem dedați cu frigul și răceala;
De-o să ne prindă iarăși amorțeala,
Vom inventa o nouă stratagemă:

Ne-om lecui frisoanele și boala
Cu poezie - zâna cea supremă;
În existența palidă, boemă,
Vom împărți sonetele cu oala.

Ne vom hrăni cu porții siropoase
De fantezii-mbibate în palincă
Și stând ca melcii visători în case,

De la vlădică până la opincă,
Ne-om scutura de ofuri și grimase -
De iarnă o să facem caterincă.

Camelia Ardelean

UCIGAȘ DE ȘOAPTE

Doar eu mă strig pe mine în surdină,
Imunizat de colbul sorții-n frunte
Devin fârtat cu ceața de pe munte
Și m-aș pupa c-o mamă eroină.

Răspunsurile-ncep să se încrunte
Când le invit pe înserat la cină,
Mă deghizez din beznă în lumină
Și îmi exhib tăcerile cărunte.

Sunt criminal bezmetic al iubirii,
Un ucigaș, un ucigaș de șoapte,
Mă iar dezic de haitele râvnirii

Să-mi gâtui nostalgiile răskoapte;
Nu-ți mai ating vertebrele privirii,
Dar te visez în fiecare noapte...

Florin Rădulescu

SONET DORINȚĂ

Cât mi-aș dori să nu mai fie iarnă,
Cu flori de gheață-n margini de priviri,
Iar dorul să renască în trăiri
Și să oprească răul, care toarnă

În suflete potop de amăgiri,
Lumina să pătrundă prin lucarnă
De gând, ce-n poezie se răstoarnă
Drept parastas al fostelor iubiri.

Sunt încă viu - mai pot privi la stele,
Sunt încă tânăr - simt că-s ale mele
Și le zâmbesc atunci când vine seara,

Astfel încât, în strălucirea lină,
Înveșmântându-mi visul în lumină,
Voi aștepta să vină primăvara!

Constantin Moldovan

RIDICĂ-TE!

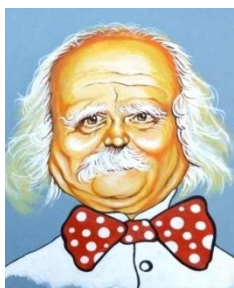
(sonet de sfârșitul sărbătorilor)
O ceață grea-i pe toată lumea vie,
adio pupături și artificii,
adio băutură și delicii,
timp nu mai e de nici o sindrofie,

de nici un dans făcut, în ciuda fricii,
cu vreo vecină, nici de o piftie,
de vreo sarma sau ce-o fi fost să fie
în abundența caldelor oficii...

Rămâi cu bine, lună prea-frumoasă!
Ne despărțim încet, ca de bomboane,
copiii grași, cu firea pofticioasă,

de clipele-ți. Cu chipuri de icoane,
bolim, căzuți și-un gând ne tot apasă:
"Ridică-te, mă, Gheorghe! Sus, Ioane!"

Daniel Bratu



FUGA DE BACH (continuare) (un roman mititel)

7

Din vorbă în vorbă, cei doi au ajuns la etajul 9. Dalia a introdus mâna în poșetă și a început să cotrobăiască. Cheile casei, nicăieri.

- Le-am uitat în farmacie, pe birou, trase ea concluzia. Trebuie să mă întorc.
- Mai bine mă întorc eu, zice Hanibal. Sunt mai iute de picior. Până

atunci, tu să te gândești la o mică scenă pe care să-mi susțin recitalul de poezie.

- Un scaun de bucătărie e bun?
- Este cam scund. Poezia și-ar pierde din măreție.
- Atunci vom folosi măsuța de televizor. Televizorul îl voi ține în brațe pentru că, fără nicio exagerare, n-am unde să-l mai pun. Garsoniera este mică și doldora.
- Măsuța este perfectă. Îți sugerez să pui televizorul pe closet. Dă-mi, te rog, cheile farmaciei!

8

Mănunchiul de chei era impresionant. Hanibal a început să le încerce una câte una. A ajuns la a zecea și ușa farmaciei era tot ferecată. În acest moment a simțit o mână fermă pe umărul stâng și o țeavă de pistol pe ceafă. Mâna era fermă dar pistolul tremura strașnic.

- Nu mișca, hoț nenorocit!, se auzi un glas ce se voia autoritar. Ești arestat!

Hanibal nu s-a mișcat. Cu chiu, cu vai, polițistul a reușit să-l încătușeze. Cătușele îi veneau destul de bine. Se asortau, chiar, cu brățara ceasului. Totuși, erau prea mici și îl strângeau groaznic.

- Nu aveți o pereche numărul 4?, îndrăzni el să întrebe.

Gardianul public se uită la el perplex și răspunse:

- Noi nu suntem serviciul de circulație. Numai acolo poți să-ți alegi orice număr dorești, firește în schimbul unei taxe corespunzătoare.

9

Hanibal a fost dus în fața ofițerului anchetator. Acesta îl străpunsese cu privirea ucigătoare cu ajutorul căreia, de obicei, dezlega integrale și zise:

- Aveți un singur nas! De regulă, hoții au cel puțin două.
- Îmi pare rău că trebuie să vă contrazic, dar eu nu sunt hoț.
- Dar ce ești, măi pirpiriule?
- Sunt poet.
- Poet? Ce este acela un poet? Mai precis, cu ce te ocupi?
- Scriu versuri.
- Versuri !? Cum îndrăznești să scrii versuri, măi hoțomanule? Versuri scriu numai George Coșbuc, Vasile Alecsandri și Mihai Eminescu. Te pomenesci că ai furat și versuri de la susnumiții!
- În tinerețe mai furam, dar de la George Bacovia. De la susnumiții, vă mărturisesc că n-am furat.
- Deci recunoști că ai furat. Pune mâna și scrie imediat o declarație! Între timp, noi îl vom căuta pe cetățeanul George Bacovia ca să depună plângere.

(va mai fi)

Mihai Frunză, rromancier

EPIGRAME PUSE-N RAME

CRIVĂȚUL DE LA RĂSĂRIT

Vine dinspre Est blestem,
Suflă Crivățul la uși,
Dar de ger eu nu mă tem,
Când el vine... fără ruși!

Emil Ianuș

BADE-AL MEU

Badea care mi-o plăcut
Mi-o dat gura cu-mprumut.
Nu di tăt, mi s-a scuzat,
Că-i oleacă însurat!

Ioan Frențescu

CONDAMNARE IMINENTĂ

La parchet sunt anchetat
Și nu voi scăpa ușor,
Căci atunci când fac curat
Am nevasta... procuror.

Nicolae Peiu

SFATURI DE REVELION

I-a spus soața, azi măcar
Să nu bea ca un măgar,
Vrând plăcere ca să-i facă
N-a băut nici pic... de apă!

George Eftimie

REVELIONUL

Oamenii, la o adică,
După câte înțeleg,
Cu acest prilej, se strică,
Iar, a doua zi, se dreg!

Nică Janet

PREVENȚIE ANTIVIRALĂ

Fiindcă-n cârciumă-a băut
Aproape-o kilă de răchie,
Imunitatea i-a crescut
Cu unu patruzeci la mie!

Vasile Vajoga

MAI ESTE CEVA DE VÂNZARE?

Pădurile-au făcut picioare
Ș-au coborât, pierzând prestanța,
Cu trenuri, cu mașini, tractoare...
La porturile din Constanța.

Ion Micuț

MAESTRULUI CONSTANTIN BRÂNCUȘI

Neputând defel să-mproști
Cu acuze,-ai afirmat:
- V-am lăsat săraci și proști,
Însă, văd c-ați progresat...

Ioan Toderașcu

ARTA SUPRAVIEȚUIRII

Cum știe precis cum stă treaba,
Românul de rit bugetar,
El nu va munci pe degeaba
Nici chiar când o face-n zadar!

Laurențiu Ghiță

ȘI TOTUȘI, FEMEIA...

Ți-e mamă, soră sau iubită,
Amantă, soață mult dorită,
Femeia-i o icoană sacră
Și-ntr-un final, îți este... soacră.

Adela Cotul



VERTICALITATE

Nu m-a învins nicio rafală,
Nici șefi incompetenți - o droaie -
Așa cum azi mă încovoiaie
O spondilită cervicală.

Dan Norea

LA HORĂ-N SAT

Cum îmi plăcea vecina mea,
M-am prins în horă lângă ea
Și-n scurtă vreme s-a prins satul,
Dar nu s-a prins deloc bărbatul.

Florin Rotaru

ARMONII FAMILIALE

Armonia,-n casa lor,
Este una ne-ntrecută -
El puțin e vorbitor,
Ea deloc nu e... tăcută.

Daniel Bratu

CONJUGALĂ

Căsnicia e frumoasă
Chiar când soacrele sunt rele;
Am și eu o soacră-n casă,
Dar e... soacra soatei mele!

Emil Ianuș

FOARTE MULȚI BĂRBAȚI PLECAȚI LA MUNCĂ ÎN STRĂINĂTATE

În această stare nouă,
Care se găsește-n sat,
Când le moare un bărbat
Este plâns de minim două!

Ioan Frențescu

„CARIERISTUL”

O viață-ntreagă a-nvățat,
Și-a avansat încet, încet,
Luându-și chiar și-un doctorat,
De pe un site de internet.

Ionuț-Daniel Țucă

SIRENA

Chiar crede soața mea aleasă
Că-i spun „sirenă”, evident,
Doar pentru forma mlădioasă,
Nu glasu-i... răsunând strident.

Nicolae Peiu

DETERMINARE

Ea n-a făcut nimic în silă
Și totul a avut temei,
De-aceea astăzi stă la vilă
C-un soț... ce nu era al ei!

George Eftimie

PE VALURILE POLITICII

Ca să-și rezolve o temă,
Politrucii au o schemă:
Să se legene ușor
În barca lui... Nicușor!

Georgică Manole

D’ALE IERNII...

Ca martor, am văzut cu ochii mei,
Și, când declar, în vorbe nu mă-mpiedic:
Don’ doctor, cu mașina, pe polei,
Ajunse la spital, dar nu ca... medic!

Nică Janet



FACIES...

O spun deschis să știe orișicare:
Atunci când vine vorba de obraz,
Accept, că nu-s rasist, orice culoare;
Dar o grosime mare-n nici un caz!

Vasile Vajoga

RUGĂ PENTRU ÎNCĂLZIREA
GLOBALĂ

Doamne, fie să-și mai crească
Soarele-ăsta razele!
De-acum or să se scumpească,
În prostie, gazele...

Daniel Bratu

RUGA EPIGRAMISTULUI

Dacă epigrama-i bună,
Nu vreau bani, doar o cunună,
Pentru că nu vreau să risc
Un impozit către Fisc.

Ion Micuț

ÎNCĂLZIREA LA ROMÂNI

Vine iarna-n albul robei
Și ne-anună în cămin,
Strânși cu toții-n jurul sobei,
Ca s-o încălzim puțin!

Emil Ianuș

FĂCÂND CUNOȘTINȚĂ CU UN NOU
CONFRATE

„Salut, maestre!” - ține să exclame -
„Să știți că vă admir dintotdeauna!”
Și-mi oferi trei cărți de epigrame;
Le-am lecturat, dar n-am găsit niciuna!...

Ioan Toderașcu

LA TRIBUNALUL VASLUI

Răsfoind un pic dosarul,
L-a-ntrebat judecătorul:
- Chiar regretți c-ai dat cu parul?
- Da... că n-am găsit toporul!

Ioan Frențescu

SFATUL UNUI TATĂ CĂTRE
BĂIATUL LUI

Alege-o slăbănoagă sau o grasă,
Brunetă, blondă, slută sau frumoasă,
Inteligentă, proastă, bună, rea,
Nu vreau decât atât: să fie-o EA.

Dan Norea

UNUI AMIC PERFID

Pe-acest amic - stilat și cult,
Dar în tertipuri ne-ntrecut –
L-am întâlnit demult, demult,
Dar prea târziu l-am cunoscut.

Ionuț-Daniel Țucă

PÂNĂ NU VEZI, NU CREZI

Am depășit cu greu sincopa,
Dar azi credința-mi umple casa,
Că-n Raiul ce-l promite popa
M-a dus aseară preoteasa.

Florin Rotaru

REPROȘ CONJUGAL

Certându-mă cu-adevărat
Nevasta mea mereu mi-a spus,
Nu doar când mai făceam curat,
Că nu aspir destul de sus.

Nicolae Peiu



ANALIZA FINANCIARĂ A BUGETULUI

Analizele-s integre
Că românul multe-ndură,
Cu atâtea găuri negre...
Scade prețul pe centură.

George Eftimie

ÎN BALEARE, LA NUDIȘTI CU... MOȘ CRĂCIUN

Când un negru, pe nisip
Sta la soare fără slip,
Auzii, făcând „mișto”,
Niște blonde: Ohohooo!!!

Emil Ianuș

COLINDĂTORII

Au colindat prin toată casa,
De Anul Nou, moment sublim,
Și, rămânându-mi patul, masa,
Au scris pe casă: REVENIM!

Nică Janet

RUGĂCIUNE

M-am rugat, bun credincios,
Și v-o spun pe aia dreaptă:
Sfântul cel mai generos,
De departe-i... Sfântu’-Așteaptă!

Ioan Frențescu

NEGRU PE ALB

Cred c-a scornit sintagma asta
Și a lansat-o-n lume un
Român ce și-a surprins nevasta
În pat c-un tip din Cameroun!

Vasile Vajoga

VALOAREA LIBERTĂȚII

Remarc, privind societatea,
În vremurile actuale,
Ce mult iubită-i „LIBERTATEA”,
C-apar în ea și tipe goale.

Ionuț-Daniel Țucă

SOLUȚIE JURIDICĂ

Am un proces mai complicat,
C-un tir de marfă confiscat;
Cu banii dați la avocat,
Trei tiruri aș fi cumpărat.

Ion Micuț

OBIȘNUINȚĂ

Nu mai încerc, iar pus pe jar,
Din shopping soața s-o opresc,
Ci o aștept ca un stejar,
Căci rădăcini adânci îmi cresc.

Nicolae Peiu

RECONCILIERE

Promit, cu soacra, oameni buni,
Să nu mă mai contreț de luni,
Că n-are rost să ne certăm...
Și-n plus, duminică-o-ngropăm.

Florin Rotaru

NERECUNOȘȚINȚĂ

Aleșii noștri consacrați
Acuma când se simt pe val,
Știind că sunt de oi votați...
Își fac cu lupii festival.

George Eftimie



FLORENTINA LOREDANA DALIAN



AMĂRĂCIUNI DIN
EPOCA DE AUR -
PROFESORI
UNIVERSITARI

(tot din primul an)

Analiza matematică ne-a predat-o un domn între domni, pe vremea când tovarășii erau la putere. Că vorbea pre limba lui, a tuturor matematicienilor, care mie nu mi s-a deslușit niciodată în totalitate, asta-i altceva. Măcar era mai ușor de înghițit, când venea de la domnul Iliuță (nu mai știu dacă Ilie era numele sau prenumele), cum îl alintam noi în secret! L-am perceput așa pentru că avea mereu o eleganță, atât în exprimare și comportament, cât și în vestimentație: mereu la costum, cu pălărie și cravată. Când m-am despărțit de materia lui, mi-a părut și bine și rău. Bine, că nu mai trebuia să mă lupt cu integralele și derivatele (lasă, că m-am luptat ulterior la multe alte materii!), rău, că nu-i mai admiram eleganța impunătoare de la catedră. Era chiar un tip simpatic, dar fiindcă vorbea limbi aproape străine (faptul că pe diploma mea de bacalaureat scrie Matematică, asta-i altă poveste!), m-am desprins cu ușurință de simpatia aceasta.

Algebra ni s-a înfățișat sub chipul unei doamne despre care nu-mi amintesc mare lucru. Se numea Arsene, parcă; fizic, semăna un pic cu Tamara Buciuceanu, dar una mai calmă (nu și blândă!), mai leneșă și complet adormitoare. Cursurile de algebră aveau efect de somnifer cu acțiune sigură și rapidă (nu că aș fi avut nevoie, de când mă știu am adormit cu ușurință și fără nevoie de adjuvante). Vorbea constant, fără inflexiuni ale vocii, destul de încet, ca un specialist în hipnoză.

Matematicile mi-au picat greu întodeauna, ca o mâncare care nu-ți place, pe care o înghiți forțat, în cantități mari și pe care îți vine s-o regurgitezi. Ori ca un medicament amar, pe care-l iei în silă, fiindcă știi că ai nevoie.

Profesorul Marius Preda încerca să ne ilumineze într-ale fizicii. Ca majoritatea profesorilor noștri, era autor de manuale și lucrări științifice. Se vedea că e pasionat de ceea ce face, îi străluceau ochii, atunci când vorbea de electronii lui nevăzuți, de ecuațiile Max-Plank și alte bazaconii științifico-fantastice cu aplicabilitate practică. Deși era de înălțime medie, avea culori incerte, blondin spălăcit și ochii de un bleu care parcă fuseseră cândva albaștri, dar „ieșiseră” la spălat, precum o rochie din material de proastă calitate, spălată de multe ori, era totuși impunător, poate pentru că vorbea tare, graseiat, accentuând cuvintele. Fizica era considerată „cuiul” anului I. Nu și pentru mine. Niciodată n-am stat prost la materiile considerate cui. Fie pentru că învățam mai responsabil, fie pentru că îmi plăcea profesorul, fie pentru că mă potriveau cu materia și nu ne respingeam ca două sarcini de același semn. Totuși, pentru că examenul de fizică venea după două restanțe din prima sesiune, am avut un moment de panică la gândul că l-aș putea pica și pe acesta, mai ales că studenții din anii mari ne înspăimântau cu tot felul de povești.

Învățasem la greu, dar cu o seară înainte, aveam o stare de agitație. Atunci a picat la noi în cameră Erfuleasca, colega mea de grupă a cărei mamă era moașă și, în consecință ea, fiica ei, era o farmacie ambulantă, avea toate tipurile de medicamente, în ciuda faptului că nici de alea nu se găseau în anii cenușii. Venise să mă întrebe ceva legat de curs, ori de ora plecării de a doua zi și, văzându-mă așa

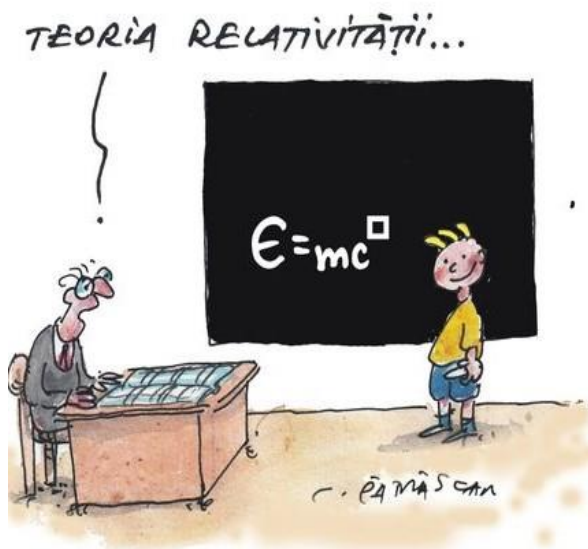
turtită, s-a oferit să-mi dea un Rudotel. Nu luasem niciodată medicamente pentru anxietate. Nici până atunci și nici de atunci încolo n-am mai pus gura pe așa ceva. De fapt, nu prea luam medicamente (poate, din când în când, vreun algocalmin, pentru durerile menstruale). Dar atunci, m-am lăsat convinsă de ea și am înghițit unul. Și pentru că aveam impresia că nu se schimbaseră nimic, i-am mai cerut unul și ea, generoasă, mi l-a dat. Nu știu dacă efectul a fost de liniștire (aș zice că nu), dar a doua zi, de dimineață, în drum spre metrou, simțeam că mă sufoc, că nu-mi ajunge aerul și, chiar dacă Dana încerca să-mi spună că va trece, eu am luat atunci decizia că nu-mi mai trebuie așa ceva, că trebuie să stau cu emoțiile mele, să le procesez așa cum pot, să le înving, și am căpătat convingerea că niciun medicament nu te poate scoate din acest rahat emoțional și numai tu cu psihicul tău o poți face. Și cu multe alte metode ajutătoare.

Culmea coincidenței, profesorul s-a urcat în același vagon de metrou cu noi. Erfuleasca, o superstițioasă fără pereche (nu-și tăia unghiile înainte de examen, nu ducea gunoiul, nu se spăla pe cap și nu știu ce alte chestii teribile cu care ne împuiase capul nu mai făcea), se tot întreba ce semn o fi ăla, că aoleu, dacă e de rău? Mie, la halul în care eram, fix asta îmi mai lipsea. Am repezit-o, zicându-i că știu eu ce semn e: că o s-o azvârlu pe geamul metroului, dacă nu-și ține gura. A tăcut îmbufnată până la sala de examinare.

Am prezentat la tablă subiectele, iar profesorul Preda mi-a spus că e indecis între 7 și 8 și mă roagă să mai demonstrez ceva pentru nota 8. De fapt, era o întrebare destul de simplă (am realizat după aceea, în cămin). Dar eu eram varză murată de la Rudotelul Erfuleștii și, când am aflat cum stau, n-am mai vrut nimic. Simțeam că nu mai pot sta în picioare la tablă și nu mai pot demonstra nimic. M-am uitat rugător

la domnul Preda și i-am spus: „Domnule profesor, nu mai pot... nu mai vreau.” A insistat puțin, dar dacă a văzut că se lovește de mine ca de o stâncă, m-a trecut la loc și mi-a lăsat nota șapte, adăugând cu regret: „Îmi pare rău, sunt sigur că ați fi putut mai mult.” Da, și eu eram conștientă că aș fi putut mai mult, dar nu în condițiile acelea, când simțeam că nu mai pot trage de mine cu niciun chip. Mi-a părut însă rău pentru că l-am dezamăgit în buna lui intenție. De notă nu mi-a păsat. Notele nu m-au interesat decât în măsura în care mă ajutau să-mi mențin bursa. Dar pentru această dovadă de bunăvoință, îi păstrez profesorului Preda o amintire frumoasă. Rudotelului - nu!

Slobozia, Ialomița, epoca noastră



DIN CELEBRELE DUELURI („MAESTRUL ȘI TEODORA”)

PETRU-IOAN GÂRDA



CU FOC SUB TĂLPI!

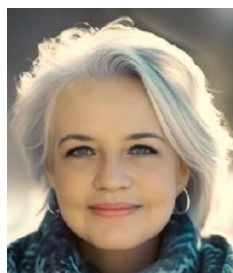
Ești neagră de bătaie, dar și mai mult, din fire,
Dar nu importă asta și nici cum ai fugit
Și n-are importanță nici cum ai „încolțit”,
Contează că ești mamă... mă rog, în devenire.

De cum mi-ai spus minunea, la viață m-am trezit,
Îți fac o triumfală și falnică primire,
Am să-ți privesc burtica rotundă cu uimire,
Uitând de ce și unde și când ne-am despărțit.

Nici nu mă-ntreb acum cu cine l-ai... deci cine
Te-a-mbrățișat în clipa când ai ajuns... „umflată”,
Aș vrea să fiu acela, dar și de nu... în fine,

Era să fac prostia să mă transform în fată,
Împins doar de dorința de-a te-nțelege bine
Și să rămână, purdea, săracul, fără tată.

TEODORA PASCALE



TE PORT ÎN SUFLET

Te-ai ambalat degeaba, copilul nu e-n schemă,
Deși cu tine, sincer, aș popula pământul,
Căci mare ți-e charisma, așa s-o țină Sfântul,
Iar, să repet extazul, risc orice anatemă.

O vreme, știu prea bine, stăpân îmi va fi vântul,
Mă va purta departe de-a clanului problemă
Și voi avea alt nume în viața mea boemă
Dar orice-ar fi, în suflet, păstra-voi jurământul.

Simt că am viciu-n sânge, atâtea generații
Mi-au picurat într-însul tot ce a fost mai rău,
Când mint și fur am cele mai strașnice senzații,

Da' toate-mi fug din minte, de mă săruți tu, zău.
Vei auzi de mine, îți dau și indicații
Să ne-ntâlnim, odată... și sper, nu la bulău.

TIMPUL ȘI-A PUS AMPRENTA...



DIN CELEBRELE DUELURI (DORA ȘI DORU)

TEODORA PASCALE



RONDEL CU SUFLEȚEL

Ți-am scris iubite, azi, un bilețel,
Să îți reamintesc a mea dorință,
Că în frumoasa noastră locuință
E cool să mai avem un suflețel.

Am apelat la șarm și elocință,
Sperând că nu mă vei contră defel;
Ți-am scris iubite, azi, un bilețel,
Să îți reamintesc a mea dorință.

L-am strecurat, subtil, în portofel,
Să îl găsești cu multă ușurință,
Citește-l și acceptă o ființă
Ce ne va umple viața: un cățel!

Ți-am scris, iubite, azi, un bilețel...

DORU MIHAI LUNGESCU



BILEȚEL CU SUFLEȚEL

Nevastă-mea, subtil, în bilețel,
Mi-a strecurat o singură dorință:
Să dovedesc totală-îngăduință,
Că vrea de azi, cu noi, un suflețel.

Și cum o știu sensibilă ființă,
Am intuit că-i vorba de-un cățel;
Nevastă-mea, subtil, în bilețel,
Mi-a strecurat o singură dorință.

I-am înjghebat doritului pudel
Coteț, cu unic drept de folosință,
Iar doamna mi-a adus în locuință,
Din primul mariaj, un băiețel...

Să mor de-oi mai primi vreun bilețel!



DIN CELEBRELE DUELURI (DAVID ȘI TEODORA)

DAVID VALENTIN



REVELION LA VIENA

Deși de pureci mi-este blana plină,
Am unghii lungi, de mă apucă jena,
Eu vreau Revelion, dar la Viena,
De la austrieci să iau lumină.

E clar că nu-s amic cu igiena,
Aș vrea s-arăt și eu ca o hermină;
Deși de pureci mi-este blana plină
Și-am unghii lungi, de mă apucă jena.

O să mă furișez într-o mașină,
E drumul scump, că-ți vine să-ți tai vena;
O să-mi maschez din rășputeri halena,
Că-n Prater vreau un vals c-o pudelină...

Deși de pureci mi-este blana plină!

TEODORA PASCALE



AVEM DI TĂTI

Revelion la gura sobei fac,
Căci pentru foc am rupt din gard, uluci,
Pe coș să-mi iasă fumul, vălătuci
Și îmi botez o pâine, cozonac.

Voi fi cu dogul meu, ca niște cucu,
Dar orice poftă are-i satisfac;
Revelion la gura sobei fac,
Căci pentru foc am rupt din gard, uluci.

Am desenat pe masă un godac,
Avem și vin, covrigi și niște nuci,
Dar purici, nu, că nu mai poți s-apuci
De-un lacom, Pinscherul austriac.

Revelion la gura sobei fac...



DIN ALTE CELEBRE DUELURI („CASCADORII MODESTIEI”)

ION DIVIZA



*EPISODUL VIII
(cum e pixul, și pistolul
cinci)*

PREMII DEDICATE

E Bâlici un Apollo-n confrerie
Și muzele doresc să ne răsfețe,
Când jurizează într-o veselie
Concursuri de umor și... frumusețe!

PERSPECTIVE ÎNȘELĂTOARE

Aceste frumuseți ca din povești,
Ce te-au sedus, precum îmi dau eu seama,
Îți vor surâde, de-ai s-o cucerești,
Pe doamna Elis, Miss(is) Epigrama!

MAGISTRE,

Cum te pricepi la doctorii,
Și-o stră-miss world te-ar accepta,
Că i-ai aduce bucurii...
La vârsta ta!...

DIN PĂCATE

Ești selectiv, dar fatalist,
N-apreciezi talentul pur;
Și de-ai fi fost epigramist,
Nu o taxai atât de dur!

PETRICĂ,

Eu cred că ai destul umor,
Să îndrăgești această damă:
De nu ți-a merge în amor,
Vei face barem epigramă!

PETRU IOAN GÂRDA



O, ATUNCI PUTEM FACE AȘA:

Eu cred că bucuroasă o s-accepte,
Când voi veni la voi, să mă aștepte
Cu vin Milești și vodcă Wyborowa,
Miss Chișinău. Sau, poate, miss Moldova!

MĂ PUI SĂ BAT LA PORȚI DESCHISE

Pe ea deja am cucerit-o
Cu marele talent al meu:
Când doctor Elis am numit-o,
Mi-a zis că doctorul sunt eu!

NU CONTEAZĂ ANII

Știind talentul mare-al meu,
Ar accepta a-mi fi iubită,
Dar nu aş accepta-o eu,
Că sigur e o sclifosită.

CONFUZIE

Nu-i vorba-aicea de Elis,
Ci de o oarecare miss,
Deși, să nu spun vorbă rea,
Cam sclifosită e și ea.

„O ENIGMĂ NE`SPLICATĂ”

Epigrama nu mai are taine
Pentru mine, alta e ideea:
Provocarea-i să dezbrac de haine
Universul... care e femeia.



DANIELA ALEXANDRESCU AGACHE



HRANĂ PENTRU SUFLET

Cu Oameni de poveste - Sanda Nicucie și Daniel Bratu, doi poeți într-o singură Arcă - a iubirii, Oameni cu totul speciali, care ne-au dat Dezlegare la Frumos prin versuri, cântec, emoție și ne-au acordat inimile să vibreze alături de personalitățile culturii literare ieșene într-un Spectacol desăvârșit!

Vă mulțumesc pentru șansa de a fi Acolo! și mă înclin cu respect și prețuire! Sunteți minunați!

Mulțumim ALILA Pizzerie pentru încă o seară la Superlativ, hrană pentru Suflet (asezonată cu hrană pentru trup o pizza bună stinsă cu o bere rece!

Mulțumim ca existați și ne alinați sufletele cu muzică atât de plină de emoție:

Cezar Popescu

Adi Bezna

Cristi Amarandei!

CRISTI AMARANDEI

„DEZLEGAREA LA POVESTE” - o seară care încă vibrează în mine, încărcată cu atmosfera unui spațiu desprins de cotidianul acestui veac, o evadare în Frumos, Bine și Adevăr, un loc în care m-am putut mișca în propriul Eu, fără mască, îmbrăcat doar în suflet. Toate acestea au fost posibile datorită celor Doi: Sanda Nicucie și Daniel Bratu, de care ne leagă, pe mine și pe soția mea Daniela Turita, o sinceră și profundă prietenie, dar și celorlalți doi Oameni, pe care, eu, până acum, i-am admirat și ascultat de la distanță de o scenă sau ecran: Cezar Popescu și Adi Bezna. Nu pot să spun altceva decât: Vă mulțumesc!



EUGEN PAUL POPA



GONG ȘI DE LA CAPĂȚ

Adresez cele mai calde felicitări organizatorilor și participanților activi, cu precădere prietenilor Sanda Nicucie și Daniel Bratu, care au făcut deliciul tuturor celor prezenți prin prestația de excepție din această seară.

Mulțumesc frumos pentru invitația la acest minunat eveniment și onoarea de a mă invita să recit din umila-mi creație! Bonus, GONG (pentru cunoscători)!

ANICA ANDREI - FRASCHINI

A CE? ALILA!

Tocmai ne-am întors de la evenimentul Sandei și al lui Daniel, „Dezlegarea la poveste”, care s-a desfășurat la pizzeria ALILA. Cinci ore foarte reușite, cum știu ei să orchestreze! Spre final, am recitat și eu poezia „De un An Nou”. Radu O'Nike a venit spre mine și mi-a spus că i-a plăcut foarte mult. M-a rugat să promit că o voi publica... Pentru el și pentru cine va mai dori s-o (re)citească, poate fi regăsită în volumul „Balustrada unor clipe”.



VASILE VAJOGA



DANIEL BRATU A JUSTIFICAT ABSENȚA LUI ADI JUNGHINĂ DE LA „ALILA”

Deși lipsește astăzi motivat,
Înclin să cred, având deplin temei,
Că nu o gripă l-a ținut la pat,
Ci, mai curând, vecina de la trei!

LUI ADI JUNGHINĂ, MODERATORUL ABSENT

Eu am scăpat - și pot susține-
De-o situație nefastă,
Că, dacă Adi-i lângă mine
Îl simt ca pe un junghi în coastă!



DUPĂ GARDĂ

Mi-am dorit să fiu medic. Mulțumesc lui Dumnezeu, am reușit! Mi-aș fi dorit însă să am un talent artistic. Nu s-a întâmplat. Bunicile mele cântau foarte frumos. Bunica maternă desena - era capabilă să reproducă fotografii - și scria extrem de frumos. Părinții mei nu au moștenit nimic din toate astea. Dar au moștenit dragostea pentru frumos. Știau pe dinafară versuri care ți se așezau pe suflet și erau nelipsiți de la spectacolele Cenușărilor. Pentru că eram prea mici să putem fi lăsați acasă, mergeam și noi cu ei. Pe vremea comunismului era una dintre puținele bucurii autentice. A reușit Păunescu - fie-i țărâna ușoară! - să convingă regimul că nu reprezintă un pericol, cât să nu-l desființeze. Și cum ceea ce înveți în copilărie nu uiți niciodată, știu versuri o mulțime și astăzi.

Revenind la talent, se spune că el se transmite din două în două generații, dar se pare că totuși pe mine și pe fratele meu ne-a sărit. Am însă și eu, ca și ai mei, această dragoste pentru artă artistică, în diferitele sale forme de exprimare. Și pentru că am prieteni - la asta măcar mă pricep! - aseară am fost invitată la pizzeria Alila, unde a fost o lansare de volum de poezii și unde versurile s-au împletit cu folkul, căci vorba lor „ce ar fi una fără alta?” Participanții erau, în mare parte, oameni dăruți artei. Iar lumea asta a lor este atât de diferită! Au făcut ca un local simplu, unde se mănâncă ieftin, unde taxa de participare a costat cât taxiul până acolo (asta dacă locuiești pe aproape) să pară palat, prin eleganță și rafinament. Doamne trecute de 80 de ani, împodobite cu bijuterii care poartă patina timpului, dar și tineri care știau pe dinafară versurile care erau pe buzele tuturor înainte ca ei să se fi născut. Oameni care îți zâmbeau cald, deși te vedeau pentru prima oară. Oameni care lăsaseră la intrare grijile. Oameni care păreau deasupra tuturor mizeriilor pe care le întâlnim, din păcate, zilnic. Oameni uniți prin frumosul care le guvernează sufletele.

Iar cei care au fost motivul acestei serii de poveste m-au făcut să înțeleg că iubirea nu este o metaforă. În cazul lor plutea în aer, puteai să o palpezi, la fel de bine cum puteai să te îmbeți cu ea. Eram după gardă, dormisem o oră și jumătate în ultimele 40 de ore, dar n-aș mai fi plecat...

GEORGIANA ȘI IONUȚ ALUPOAE

MAGIC

Mulțumim, Sanda și Daniel!

A fost magic....., ați fost realmente

EXTRATERESTRI!!!

Felicitări!





DEZLEGAREA LA POVESTE DOI (*mulțumiri și mici detalii*)

După o primă poveste fabuloasă, la Bistro 37-39, din București, pe 22 noiembrie 2025, nu credeam că poate urma ceva peste. Motive erau destule. Acum, emoțiile au fost, parcă, mai mari, iar noi, mai „îmbuibăți”, în continuarea Fericitelor Sărbători de iarnă. Comparativ, greu de prevăzut. În noiembrie, pe bază de invitații și gratuitate plus bonus, acum cu bilet de spectator golit de finanțe, ca la-nceput de an. În București, cu soarele blând al toamnei târzii încă îmbiind la plimbare și mers la evenimente, acum pe-un început de ger cumplit, cu dinții soarelui sub tălpi ca de șenile. La primul spectacol, cu prieteni și rude, aleși toți pe „sprânceană”, acum cu înfruntarea unui posibil risc de animozitate afectivă și gust. De... gustibus, deh.

M-a contrazis însă tot ce s-a întâmplat, într-un maraton de stări de excelență. La Alila, pe 10 ianuarie, a fost depășită bucuria din 22. Noiembrie. Chiar dacă Adi Junghină, sponsorul, sufletul și moderatorul concertului de acum o lună jumătate a fost atins de gripă și-a trebuit să se „doftoricească” loco, în zona Dristor - București, chiar dacă spectacolul de magie al lui Vasile Vajoga a fost anulat/amânat, din motive de insuficient număr de lucși (mea culpa, desigur), chiar dacă programul a trebuit scurtat (fiind și așa prea răs-lungit - tot „mea culpa”), „Dezlegarea la poveste” s-a preschimbato în dezlegare la vrajă, cu oameni de basm bun în jurul nostru.

Pentru aceasta i-am mulțumi (și chiar asta și fac, acum), în primul rând, lui Bogdan Andriucă, cel care a transformat etajul Pizzeriei Alila într-un adevărat lăcaș de cult al poeziei și muzicii folk ieșene. El însuși tatăl unei artiste de excepție, Andra Andriucă, a tratat cu generozitate desăvârșită solicitarea noastră și chiar a venit în întâmpinare, punându-ne la dispoziție o parte a instalației de sunet. Plus rezervările, aranjatul meselor, participarea „din umbră” la eveniment, animarea deja „sprintarului” personal de servire etc. Desigur, în mulțumire îl includ și pe sufletistul Laurențiu Tudose, cel care a împărțit biletele și a pus brățări doamnelor și domnilor veniți la spectacol, având grijă cu sfințenie de „comoara” strânsă și destinată contului Asociației Umoriștilor „Al. O. Teodoreanu”.

În același timp, se cuvin mulțumiri scânteietorului Adrian Bezna, cel care, cu două ore înainte de începerea spectacolului nostru, ne aștepta la Alila și ne-a „dres” sonorizarea cu o cerbicie de profesionist habotnic. Aș adăuga (și chiar adaug) mulțumiri nenumărate pentru că ne-a împrumutat o parte din strălucirea numelui (acceptând să ne „fălim” cu el în anunțurile evenimentului) și chiar și microfonul său, cu fir cu tot, la care am apelat și eu, ca la un totem, la un moment dat, nereușind să ajung la calitatea și la forța muzicii și vocii sale, desigur. Un Om Bun și un artist formidabil, un Prieten de muzică și vers, care ne-a încântat, ca de fiecare dată, pe toți cei prezenți, atât cu muzica, cât și cu vorba sa, neîmblânzite încă, în ciuda împlinirii.

Din aceeași categorie de Om Bun și Prieten adevărat fiind, același număr de mulțumiri ar trebui să primească (și sper să primească) și extraordinarul bijutier al muzicii folk ieșene actuale, cu al său prenume predestinat cuceririlor de fortificații din jurul inimilor, Cezar Popescu. El a fost primul care s-a alăturat proiectului nostru de spectacol ieșean și ne-a susținut frenetic, de fiecare dată, inclusiv prin distribuirea de anunțuri, prin semnalarea evenimentului pe pagina Comunității Folk din Iași, prin

aplauze, recitat și cântat chiar și „peste program”, alături de mine ori de Cristi Amarandei, Daniela Agache, ori Radu Oniche, din sală. Mulțumiri și aplauze și pentru citirea, cu har actoresc, a frumoaselor epigrame scrise de tatăl său, Aurel Popescu, om de spirit fin (ca și fiul său) și fost component al echipei de aur a Academiei Libere Păstorel, precursora asociației noastre de azi. Îi mulțumesc, anticipat, și pentru împlinirea dorinței mele de trimitere a unora dintre epigramele tatălui său, pentru includerea în rubrica „Pagini de legendă” din revista SCÂRȚ.

Lui Cristi și Danielei Amarandei nu le mai mulțumesc, pentru că ei fac parte din echipa noastră și se aseamănă atât de mult cu noi, încât m-aș simți ca și cum mi-aș mulțumi mie. Oricum, greu de găsit, într-un loc de pe Pământ, o așa concentrare a dorului de muzică folk și așa exponențial progres interpretativ în timp așa scurt.

Ar trebui să le mulțumesc (și chiar mulțumesc) și celorlalți prieteni, care au recitat, cântat, filmat și pozat sau doar au vorbit, puri și simpli, ori n-au vorbit deloc, ascultând cumiști, în cadrul evenimentului nostru, de exemplu, lui Ionuț Alupoie, poet de mare sensibilitate și folkist-îndrumător pentru zeci de talente, președintele Cenuclului „Vânare de gând” din Popești - Iași, carele m-a cadorisit cu o urare în versuri calde și fierbinți, celui mai mare epigramist din Costești (și nu numai) Ioan Toderășcu, etern primă-văratec, cu un succes fulminant sâmbătă, lui Vasile Vajoga, care s-a repliat pe magia cuvintelor, în epigrame și fabulă de înaltă artă, gong-man-ului autentic, lui Eugen Paul Popa, un curajos cu boxa la purtător, aflat la masă între soție și soacră, cronicar de vocație și epigramist în formare, Danielei Agache, cu o voce de dezghețat calota polară, florii de câmp a serii, îmbrăcată în cântec popular, Petronela Pînzariu, Anicăi Andrei-Fraschini, Nușa noastră, fără de care ne e greu să ne mai imaginăm vreun eveniment al nostru, care a recitat, în admirația tuturor, spre final, un poem propriu în vers ne-alb despre iarnă, pe care Radu Oniche l-ar fi vrut publicat încă o dată, lui Oleg Spînu, președinte al Asociației „Dreptul Basarabiei” și al Cenuclului „Ia și scrie”, care a completat evenimentul nostru cu un anunț despre un alt spectacol, cu zeci de artiști basarabeni, Ancăi-Irina Enache, pentru promovarea imaginii și vocilor noastre, prin clipuri și fotografii, Alinei Colisnic, pentru sufletul trimis spre bucurie din primele impresii scrise către noi.

Le mulțumesc și celorlalți, prezenți și susținători de mare forță, de la mese, care ar fi putut îmbogăți spectacolul oricând, de la microfoane, dar s-au păstrat, pentru alte ocazii, mai generoase. Mulțumesc și celor care au apucat să achiziționeze cartea noastră, o carte „pe cale de dispariție”, „Doi într-o arcă doi”, celor care și-au exprimat, prin comentarii generoase, aprecierile, celor care au venit și-au plătit, celor care au trimis bani pentru bilet direct în cont și n-au mai venit, și aceluia care n-au plătit și n-au venit, dar ar fi vrut să ajungă, și aceluia care n-au vrut și nici n-au ajuns, dar care, desigur, auzind ce minunăție de eveniment a fost, vor vrea să fie prezenți data viitoare... sau nu.

În final, încă o dată, mulțumiri tuturor celor care au fost alături de noi în seara de vis din 10 ianuarie și ne-au făcut să ne apropiem, în urma vânzării билетelor și a cărților, cu încă un pas, important financiar, de organizarea Festivalului SCÂRȚ - UMOR din 2026!



EXPLOZII SEMANTICE



baltă - ultima fază a proiectelor politice

*

om de afaceri - unul care nu are treabă cu munca

*

vila - partea vizibilă a unor afaceri nevăzute

*

soacra - căsătoria este o nenorocire care nu vine niciodată singură

*

miere- râu de dulceață ieșit din matcă

*

fusta - planul simplu de idei al rochiei

*

blestem - discurs cu aterizare forțată

*

fabulist - reporter în lumea animalelor

*

zâmbetul - miere pe buze

*

epava - viitorul vaporului

*

altruistul - unul care îi apără ce ceilalți, de sine însuși

*

cârciuma - loc unde vinul este frate de sânge cu apa

*

guvernul - autoritate care amână treburile, cu ordonanțe de urgență

*

bucătăria - miros pe gustul tuturor

*

dezinteresul - interes care ne face cu ochiul

*

poporul - întotdeauna, țap ispășitor

*

visul - realitate neștampilată

*

rai - SUA din Cer, unde nu poți intra fără viză

*

campanie electorală - gură de rai pe un picior de plai

*

olteanul - șarpe de dudău care își dă haina de pe el

*

calendar bisericesc - gazeta de perete a sfinților

*

parlament - Marea Adunătură Națională

..... ianuarie 2026



ANI LAIU



SPUNE, LUNĂ...

Stele cât răsar în undă
Prin ierbișuri de mirare,
Iar tăcerea ta rotundă
Cai de foc o plimbă-n care,

Cât pe maluri de dorință
Muritorii îți închină
Moi fiori și juruință
Printre zbateri de lumină,

Când prin gânduri te prelingi,
Câte doruri clandestine
Cu ardoare-n noapte ningi
Visătorilor (ca mine)?

Iar când zorii-ți strălucesc,
Câte taine și suspine
Lași în ochii ce iubesc
Pătimaș sub clar de tine?

PETRUȘ ANDREI



DILEMA

Mă-ncearcă rău o cruntă sufocare,
Iar vorbele-și pierdut-au înțelesul,
Cum unii-și urmăresc doar interesul,
Eu aş pleca în lumea asta mare.

VASILE VAJOGA



CÂNTEC DE ZĂPADĂ

Azi ninge iar cu flori de iasomie,
Și fluturi cad din cer, roind în drum
Din zorii zilei, până la chindie,
Când noaptea-albastră-mbracă strai de fum.

Eu calc omătul alb, ca pe o iarbă
Din basmul vechi cu zâne și pitici,
Iar mahalaua-și trage până-n barbă
O plapumă cusută de bunici

Și, sub lumina albă a amiezii,
Aleargă pe troiene umbre vii,
Purtând același cântec al zăpezii
Ca-n vremea-n care toți am fost copii!



De se confundă muntele cu șesul,
Iar sus ajung destui și-i de mirare
De ce-a ieșit din urne la votare -
Constat, de-atunci, că-nregistrăm regresul.

Și eu, ca Topîrceanu,-mi fac valiza,
De nu în anu-acesta, plec la anul,
Mi-i plin cu prea de toate geamantul,

Mai stau să văd de se aprobă viza:
Și-apoi e „Pelicanul sau baba?”
Ori Golden Gate sau, poate, Pod Albița?

GABRIEL BALAȘA



GREAȚĂ NESFĂRȘITĂ

La ora când vă scriu aceste rânduri
Ivite din adâncuri de mirare
Sau poate din scârbite de gânduri
Ce mă frământă, nu-i o întâmplare!

Înghet de iarnă, plin de ger năprasnic,
Când gândurile bune se smintiră
Și ceea ce părea odată pașnic
S-a transformat în veșnică satiră.

Mizeria pândește crunt în toate
Prin frigul hibernal nu-i vreo scăpare
Și tot plătim pe ținuturi alte rate
Fără speranță la vreo îndurare.

Ne râd în față, crud ne râd golanii,
Și curvele rânjesc după perdele,
Ne fură ani, și zâmbete, și banii,
De am ajuns un munte de sechele.

Cumplită infamie românească,
Năroadă țară, josnici guvernanți,
Îmi este scârbă, nesfârșită greață
Că ne-ați vândut din nou pe doi talanți.

Analfabeți sunteți fără-ndoială,
Vă tot trag plagiatele în jos,
Dar n-ar fi asta unica scofală
De-ați ști să ne mințiți măcar frumos.

Dar din păcate mintea vă e stearpă
Și sunteți, cum am spus?, niște golani!
Urmași din trădători de altă dată
Fără de mamă, țară sau un neam!

TATIANA PAVEL



GEAMĂT

...o să mă duc...
așa îmi zice gândul uneori
când ochii-mi cer odihnă,
când negura se-așterne
peste flori... Nu-s floare, însă știu
că noaptea poate-aduce zori:

de plouă sau de ninge, de-i arșiță,
de-i viață sau de-i moarte...

Ne poartă vântul pe deasupra lumii.
Sunt parte din pământ...
și de m-aș duce prea departe,
mă strigă rădăcina... și-n colț de rai,
sulfina de la geam.
Și de m-aș duce ca puiul sur din
cuib de cuc,
rămâne umbra dintr-o vară,
pribeagă călătoare ce-și cată
loc de-apus...

.....

E iarnă iar
și lumea se oprește după colț
și-ascunde geamătul din plâns.



CUGET, DECI REZIST... (aforisme)

**ION
DIVIZA**



**GHEORGHE
BÂLICI**

S-a anunțat Liber la nemurire. Fii pe fază, prietene!

E unul oarecum așezat la suflet. Dar e picat în cap. Om.

Ultima oră. Canibalii din Papua protestează împotriva cerealelor modificate genetic și consumate de turiști, care îngrașă...

Cu privire la oameni, au rechinii o maximă, care le place mult și crocodililor: „De două ori în aceeași apă nu se intră”.

A avut o viață exemplară: aproape ca aceea descrisă în necrolog!

Pare-se, devii înțelept abia atunci când realizezi că te ocupi cu prostii...

Gândurile deștepte încep să-ți vină în cap abia după ce partea opusă se mai astâmpără...

Replica unei neveste: Așa un bou trebuie să-l cauți mult! Dar eu am fost deșteaptă, l-am găsit!...

Educația copiilor ar trebui începută din momentul în care s-au născut... părinții lor.

Epidemia de agramăți actuală se deosebește radical de orice epidemie de agramăți precedentă. Agramății scriu cărți.

Ca să-ți vezi dușmanul distrus, deja nu mai stai și aștepți pe malul unui râu, ci te uiți direct la televizor...

Prin multele întrebări pe care și le pun, oamenii de știință creează impresia că sunt cei mai neștiutori de pe pământ.

Orice felicitare sinceră de Anul Nou trebuie să fie însoțită de un cec sau măcar de o sticlă de șampanie. Încă mai aștept!

La ridicarea unui pahar de șampanie în ajun de An Nou îți trece orice durere de umăr.

Micile neplăceri ale vieții să le privim cu umor, pentru că, posibil, ne antrenează și ne pregătesc pentru cele mari.

Oglinda perfectă pentru o femeie sunt ochii bărbatului care o iubește.

Este foarte trist să vezi cum bogații aruncă banii ca proștii și tu nu poți fi în locul lor.

Totul e nemaipomenit de corect... pentru că așa a decis dictatorul.

GEORGICĂ MANOLE



CATRENUL CA O FIȘĂ CLINICĂ

Cu ceva timp în urmă am citit un volum al aceluiași autor cu titlul **„Vocabule terne - perle eterne. Catrene dolmene”**. Titlul propus de Nicolae Mătcaș, ca element intratextual, mă obligă să găsesc un sistem de semnificații care să-l susțină, mai ales că mă îndoiesc de faptul că n-ar avea o logică având în vedere personalitatea autorului. Profesor universitar, doctor în filologie, Nicolae Mătcaș s-a născut la 27 aprilie 1940, în localitatea Crihana Veche (de aici și pseudonimul său Nicolae Crihăneanu), județul Cahul, Regatul României. Lingvist, poet, publicist, om de cultură și de stat, și-a făcut studiile postuniversitare de doctorat la specializarea „Lingvistica matematică, structurală și aplicată”. A fost și ministru al Științei și Învățământului din Republica Moldova (1990 - 1994), cercetător științific principal, profesor invitat la Universitatea din București, expert în probleme de relații internaționale la Camera Deputaților din Parlamentul României, expert superior la Direcția Generală de Integrare Europeană și Relații Internaționale din Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului din România (1996 – 2007). Pe lângă preocuparea de a scrie manuale și dicționare pentru învățământul preuniversitar și universitar, a unor articole, studii metodice și studii științifice, este și autorul a 20 de volume de versuri. Predomină lirica patriotică, socială și cea de dragoste, dar

a adoptat și formele fixe ale poeziei, cum ar fi sonetul, catrenul și catrenul epigramatic. Care ar fi orizontul de așteptare al cititorului, având în vedere că titlul volumului pendulează între descriptivitate și sugestivitate? Titlul conține trei cuvinte cheie („vocabule”, „perle” și „dolmene”). Deși au o origine încă neelucidată, explicațiile fiind învăluite de taine și legende, știm cum arată dolmenele. Sunt alcătuiți din lespezi masive de piatră și așezate într-o formă sugestivă. Cele mai simple sunt alcătuite din trei lespezi, dar preocupat să-și metaforizeze catrenul, Nicolae Mătcaș alege varianta cu cinci lespezi: patru versuri ca patru lespezi peste care se așează titlul, cea de-a cincea lespede, sugerând imaginea unei mese cu trimiteri ancestrale.

În ultima perioadă, Nicolae Mătcaș s-a dedicat catrenului cu pronunțat iz de epigramă. Merită, în acest sens, s-o cităm pe Elena Ungureanu: *„Bibliografia autorului face o primă încercare de recuperare a semințelor ironice, caustice, satirice, sfichiind lumea virusată în care trăim.”*

Doar că autorul nu o face la întâmplare. El radiografiază fiecare zi în toate momentele sale și, acolo unde evenimentul se pretează, este scos armamentul din dotarea umorului. Astfel au apărut recent la editura **„Pim”** cele două volume **„Sare-n ochi”** ce conțin **„catrene cu migrene”** (volumul I) și **„catrene bourene”** (volumul II). În momentul în care la orice nivel apare o situație de viață complicată, cu elemente negative evidente, Nicolae Mătcaș le pune într-o formă comică pe patru

versuri. Și când am fi crezut că după Revoluție aceste elemente ar fi din ce în ce mai puține, Nicolae Mățcaș ne demonstrează că ne-am înșelat. Uneori, autorul lasă în urmă funcția de evaluare a umorului, trece rapid la satiră, deoarece are dorința nemăsurată de a evidenția viciile. Nicolae Mățcaș își amintește că este filolog și că trebuie să fie atent la retorică. Din această perspectivă face un joc armonios între discursul ornamental (pentru a impresiona cititorul) și discursul persuasiv (de a-l face pe cititor să acționeze). Catrenele (epigrame și cvasi-epigrame, cum le mai numește autorul), includ un ingredient special: **nevromul**. Eu l-aș numi **nevromul Mățcaș**, unul descoperit de autor în cadrul societății în care trăim. Făcând o translație de la medicină la societate, Nicolae Mățcaș descoperă amorteșurile politice în dulce cârdășie cu compresia nervoasă la nivel de decidenți. Catrenele sunt rezultatul unui examen ecografic asupra societății de oriunde și de orice fel cu ajutorul umorului. Rezultatul? Catrene cu rol de „fișe clinice”. De un remarcabil civism, dublat de un patriotism sănătos, Nicolae Mățcaș dorește o ordine socială durabilă. Nu-i poate ierta pe cei care-și ascund ipocrizia după un fel de morală ce se vrea onorabilă. Este de admirat cum are răbdare ca zi de zi să descopere și să demaște prin catrenele sale elementele de seriozitate artificială, de fațadă, fiecare carte a sa constituind un fel de roman, dacă nu chiar un tratat în care umorul vizează cea mai mică structură paradoxală care caracterizează societatea. În cele câteva mii de catrene, Nicolae Mățcaș a „ochit” și a „lovit” tot atâtea mii de personaje, cu precădere politicieni,

care au urmat calea căderii de la sublim la ridicol, de la moralitate la imoralitate, care s-au caracterizat printr-o alunecare de la o posibilă stare solemnă la una banală. Subiecții lui Nicolae Mățcaș se remarcă și printr-o platitudine evidentă a gândirii, iar sub aparența unui angelism declarat descoperă viziuni demonice. Nu toate catrenele lui Nicolae Mățcaș provoacă râsul, însă un zâmbet cu subînțeles tot produc, semn că pot fi considerate și pertinente meditații. Nu o fi epigramist sută la sută și nici multe dintre catrenele sale n-or fi epigrame, dar „**fișe clinice**” sunt cu siguranță.



ION BOLOCAN (1943 - 2020)



MISIVA A IX-A CĂTRE PĂSTOREL

Maestre, să mă ierți de-obrăznicie:
M-am păcălit și eu de-ntâi April
Cu cartea vel poetului Emil*,
Un tip pe care lumea bună-l știe.

Pe-un zid murdar, cândva, fiind copil,
Am mai văzut așa o poezie:
Niște mucoși, cu foamea în gingie,
Mimau un râs adult și imbecil

Și c-un tăciune se-ndârjeau a scrie
Niște mășcări din gândul lor steril,
Brodind și câte-un pic de prozodie
Într-un catren ce se vroia viril,

Cum, iată, azi pe albul de hârtie,
Poeții juisează infantil.

RĂSPUNSUL LUI PĂSTOREL LA MISIVA A IX-A

Interesant, dar nu-i o tragedie
Că „vel poetul” vostru ar fi scos
Pe piața cărții un volum scabros
Într-un tiraj cât pentru alții-o mie,

Ce se și vinde-n ritm vertiginos,
Cu banul jos, dar și pe datorie,
Că lumea bună vrea pornografie,
Probând nevoia mare de... frumos.

Și, dacă-i o nevoie naturală,
Nimic ce-i natural, nu-i rușinos,
Și ce nu-i rușinos, nu-i nici obscen,

Dar nu și-atunci când simți în abdomen
Efluvii vagi, și-n loc să mergi la oală,
Tu faci „ce nu se spune”, în joben.

*Este vorba despre iubitul și regretatul nostru poet
concitadin - EMIL BRUMARU (1938 - 2019)

MISIVA A X-A CĂTRE PĂSTOREL

În noaptea de-Nviere a plouat,
Dar n-am găsit într-asta supărare,
Ba chiar, din gard în gard, cu fiecare
Dintre vrăjmași, mergând, m-am împăcat.

Mi-am pus cămașa cea de sărbătoare,
Și-i drept să-ți spun, că nu m-am rușinat
Să zic din piept „Hristos a înviat”,
Cu fața înspre Sfintele Altare

Și-n buluceală, poate-am și țipat
Când, stând la rând s-aprind o lumânare,
M-a-mpins în brânci un „paricopitat”;

(Un, încă de cu ziuă, afumat,
Într-un frumos sacou piper și sare,
Cu ecuson de proaspăt deputat.)

RĂSPUNSUL LUI PĂSTOREL LA MISIVA A X-A

Misiva ta din noaptea de-Nviere,
Prietene, nespus m-a bucurat,
Reamintindu-mi cântecul uitat
„Nimic din ce e românesc nu pierе”*

Nu pierе oul roș încondeiat,
Nici vinul scos din tainice unghere,
Nu pier nici cozonacii din panere
Îmbrobodite în ștergar vrăstat,

Nu pierе nici „bovinul” deputat
Ales de mahalale paupere
Pe unde, de vreun an, n-a mai călcat,

Nu pierе „cetățeanul turmentat”
Ce n-are-un sfaț s-aducă la muiere
Și nici habar cu cine a votat.

*Cântec interbelic, popularizat pe plăci de
patefon, în interpretatea cântărețului și
epigramistului JEAN MOSCOPOL (1903-1980)

ICI, VATRA LUMINOASĂ

COSTIN ENACHE - realizator VATRA LUMINOASĂ, Radio România Actualități



13 decembrie 2025:

Cred că-ți trebuie un strop de nebunie să te lupți - în vremurile astea - să fii în viață o revistă de umor. Dar e nebunia aia frumoasă, care dă sens vieții și împlinire sufletească omului, oricât ar fi drumul de greu. Mi-a făcut mare plăcere să-l întâlnesc la Iași pe Daniel Bratu, să stăm de vorbă și să mă poarte prin lumea pe care o adună în Revista Scârț. Îi sunt recunoscător că m-a primit și pe mine în ea!

COSTIN ENACHE (CE)

DANIEL BRATU (DB)



CE: - Bine v-am găsit în Vatra Luminoasă pe ultima turnantă a lui 2025, un an tare greu de dus, de suportat, de înțeles, chiar, pentru mulți. Costin Enache sunt eu și am marea bucurie să vi-l prezint azi pe redactorul șef al revistei Asociației Umoriștilor din Iași, „SCÂRȚ”, despre care eu cred că e un concept liber de gândire liberă și încadrare literară neîngrădită. Sper să fie pe inima lui Daniel Bratu această așezare în spațiul publicistic. La Galeriile Grumăzescu, de pe pietonalul Lăpușneanu, ne-am întâlnit. Daniel, înainte să-mi povestești despre viața ta și ce ai mâncat aseară, trebuie să-mi spui dacă îți amintești când ai spus prima oară în viață „Ete, Scârț!”.

DB: - Cred că de mic am „scârțâit”, așa a fost firea mea, să nu mă conformez. Nu prea mi-a plăcut ceea ce era în jurul meu și atunci am scârțâit, am scâncit, am plâns, câteodată am și țipat, m-am înfuriat și cam așa m-am păstrat și acum.

CE: - Dar numele revistei?

DB: - Eu așa l-am găsit. Bine, eram în asociație, de câțiva ani buni. Am venit în 2006-2007. Atunci era Academia Liberă Păstorel. În 2009, din câte țin eu minte a avut loc o schismă, s-au separat un pic apele, iar după separație ei au rămas cu Booklook-ul. Noi

am inițiat aici „Scârț”-ul, după o carte a renumitului epigramist George Petrone, un model de om, nu numai de epigramist.

CE: - Știu că revista apare lunar.

DB: - Da, este singura revistă de literatură umoristică din România care apare lunar. Prietenul Nelu Moldovan chiar are o glumă a dumnealui...

CE: - Redactorul șef de la „EPIGRAMA”.

DB: - Da... Care ține să amintească faptul că revista „SCÂRȚ” este cea mai bună revistă lunară de umor, pentru că e singura care apare lunar.

CE: - Nu vă menajați între voi, așa-i?

DB: - Nu, chiar astăzi i-am făcut și eu un catren, pentru că „Monitorul de Suceava”, unde Constantin Moldovan are o rubrică permanentă, săptămânală, „Cioburi de metaforă”, își aniversează 30 de ani de la „naștere”, catren pe care, dacă o să mi-l amintesc, o să vi-l spun. Și nu numai asta, ci chiar și cu ocazia Festivalurilor, atunci când ne vedem, este inevitabil momentul în care unul dintre noi este atacat cu un catren și celălalt răspunde...

CE: - Vine imediat răspunsul...

DB: - Da, sau nu mai răspunde, până data viitoare, cu un catren făcut chiar atunci, pe loc, despre ceea ce se întâmplă în momentul respectiv.

CE: - Daniel, acum dincolo de „Scârț!”, cum spuneam - să-mi spui nu ce-ai mâncat aseară...

DB: - N-am mâncat nimic, sunt la dietă.

CE: - De unde ești? Din Iași?

DB: - Nu. Eu sunt din Ialomița, de lângă Slobozia Veche - e un sat acolo, Bucu, undeva între Slobozia și Țândărei, un sat frumos, pe care l-am păstrat în amintire, dar care ușor-ușor, dispare - dispare din amintire. Și chiar am scris un poem despre asta, „Un sat mai puțin” - în 2018, când am luat marele premiu „Adrian Păunescu” la poezie, unul din concursurile mari, într-o vreme. Nu mai știu dacă mai e și acum, pentru că n-am mai avut voie să mai particip - așa e o „cutumă” la unele concursuri, dacă ai câștigat Marele Premiu (nu mi se pare foarte corect, dar asta e).

CE: - Care a fost drumul tău de acolo până aici?

DB: - A fost legat de serviciu, de muncă, de alte fenomene, deci nu m-a adus încoace vreun dor anume de literatură, în special. Literatura am redescoperit-o mai târziu.

CE: - E un hobby.

DB: - Da, e un hobby, plecat din copilărie, dar care a fost întrerupt o mare bucată de vreme.

CE: - Timp în care ce-ai făcut?

DB: - Inginer feroviar. Familie, copil... în sfârșit. Asta în afară de viața literară, pe care am conceput-o ca pe un hobby și nici n-am vrut să se intercaleze cu cealaltă.

CE: - Deci, nu mai lucrezi în partea cealaltă.

DB: - Ba da, lucrez. Dar nu se intercalează. Țin planurile separate.

CE: - Am înțeles. Câți ani ai, Daniel?

DB: - Eh, mda. Nu vreau să spun pe câți ani merg, dar am 59. Mi-a fost foarte greu la 40. Peste 50 am trecut mai ușor.

CE: - Și de când ești în Iași?

DB: - Sunt din '98. Atunci am stat cu chirie și tot în acel an am cumpărat și locuință, un apartament, în Iași, în cartierul Alexandru. Ulterior, am plecat spre Vânători, apoi spre

Holboca, în jurul Iașului. Chiar și sediul Asociației Umoriștilor, „Al. O. Teodoreanu” este la Holboca.

CE: - Și la literatură când ai revenit?

DB: - Ajutat fiind de o colegă de serviciu, care a observat că eu mai fac acrostihuri cu ocazia zilelor de naștere ale celorlalți. Observând că-s pasionat de literatură, mi-a spus de existența site-ului poezie.ro, ulterior agonias.ro. Putea să rămână poezie.ro și atât, dar s-au gândit, probabil și la prozatorii de acolo. Acolo se făcea literatură diversă, și nu neapărat umoristică. Eu, de fapt, n-am plecat dinspre literatura umoristică, neapărat. Eram pasionat de Bacovia, în liceu. Chiar m-am contrazis, cu multă lume. Mi se părea Topîrceanu un poet minor. Mi-am revizuit atitudinea, între timp. Dar, încet-încet, cu vârsta... - pentru că, uite-așa constat, epigramiștii nu sunt oameni tineri - sau sunt foarte puțini oameni tineri care scriu epigramă. Epigramiștii sunt, de regulă, oameni...

CE: - Trecuți prin viață.

DB: - Trecuți... Bine trecuți chiar - spre 70 de ani, majoritatea. De asta zic, eu încă sunt generația tânără... Nu pot decât să sper că, în continuare chiar va veni un suflu tânăr. Asta și încercăm, la Asociație, să aducem oameni tineri, care să preia, în timp, bagajul, armura asta a umoristului. În lungul șir al anilor de când vin la Asociația Umoriștilor, am avut ocazia să merg și la întâlniri cu elevi, cu studenți - chiar de Litere și, de exemplu, dintr-o sală întreagă, atunci când a fost lansată o provocare să scrie, cei din sală (un amfiteatru întreg), un catren, n-a fost în stare nimeni să „scoată” un catren valabil și original. A fost o fată care a citit vreo două catrene, dar erau ale unui celebru epigramist. Ea le-a preluat și a zis că sunt ale ei. Da, e simplu acum de judecat, dar... Am zis, am avut surprinderea să constat și altceva, mai rău... Atunci când stăteam în Iași, în cartierul Alexandru, aveam un vecin, în clasa a unsprezecea - bine, poate nici el nu e un caz reprezentativ, dar pe mine m-a șocat. Și pe el, cumva. Neavând cheie de-acasă, l-am poftit să aștepte, până îi vin părinții, în sufragerie, iar el s-a uitat, a văzut o carte, întâmplător „Moromeții”. A văzut titlul și a zis: „Da. Moromeții - Moromeții, dar cine e ăsta de deasupra?” „Păi, cine să fie?, îi zic. Marin Preda, autorul.” El a rămas foarte surprins: „Cum adică? Cum autorul? E cineva care scrie cărți?” Pentru el nu exista noțiunea asta - autor de cărți. Elev de liceu de clasa a unsprezecea. Nu vreau să extrapolez...

CE: - Stai, stai, că n-am înțeles! Cum adică? Un elev de clasa a unsprezecea? Doamne... Și s-a întâmplat demult?

DB: - Destul de demult. Acum vreo 15 - 20 de ani. Poate, între timp, lumea și-a mai revenit.

CE: - Așa ți se pare?

DB: - Da, nu știu.

CE: - Vai de mine... Daniel, ți-ai amintit catrenul?

DB: - Da. Am scris: URARE (Monitorului de Suceava):

Mulți ani frumoși și zile pline

De cititori și, n Noul An,

Măcar o clipă-n care bine

Să scrie Nelu Moldovan.

CE: - Acum așteptăm replica. Și ne vedem cu toții la Mizil!

DB: - Se poate. Sau nu. Nu știu...

CE: - Daniel, îți mulțumesc mult și... îți spun eu c-o să ne vedem la Mizil.

EPIGRAME CA-N RECLAME

CU BUNE ȘI RELE

Fetele cu tipi isteți
Doar prin cluburi vor să iasă.
Cele mai cuminiți pe-acasă...
Pe acasă... la băieți!

Ioan Frențescu

PRIETENEASCĂ

Amice, ai cuvântul meu,
Că nou-ți tom denotă clar:
În epigramă ești un leu.
(Cotat la cursul valutar...)

Vasile Vajoga

SANATORIUL DE LA TECHIRGHIOL

Mai tot românu'-aci se cată,
De oase, la înalt nivel,
Că-n criza asta blestemată
Doar oasele-au rămas din el.

Ionuț-Daniel Tucă

REGRET CONJUGAL

Eu cu soața m-am certat,
Deci regret, ce pot să spun,
Că la mă-sa a plecat
Fără să-i urez „drum bun“!

Nicolae Peiu

PARADOX

Crede soața și îmi zice,
Zău că n-am ce să îi fac,
Că-s pus pe-a o contrazice,
Tot mereu, chiar și când tac.

Nicolae Peiu

REZULTATELE ALEGERILOR

Străinii care-s analiști
Ne reproșează tot mai des
C-alegem doar oportuniști,
De parcă am avea de-ales.

Petru Ioan Gârda

DECIZIE CORECTĂ

Alfatoxină-n lapte, cal în mici
Și pesticide-o droaie are mărul;
Deci, să ciocnim paharele, amici,
Fiindcă-n vin e numai adevărul!

Vasile Vajoga

DUBLĂ PERSONALITATE

Un confrate, Icsulescu,
Dacă bea vr'o două sticle,
Ba se crede Eminescu,
Ba e Veronica Micle...

Grigore Cotul

TOATE LUCRURILE BUNE SUNT ILEGALE, IMORALE SAU ÎNGRAȘĂ

Doar lucruri bune-mi plac, e felul meu,
Fiind băiat subțire de oraș,
De legi mi-e frică... și de Dumnezeu...
Deci am ales, din toate - să mă-ngraș!

Dan Norea

EMINESCIANĂ

Dintre sute de fustițe
Care bat șoselele,
Câte oare mai au fițe,
Când foșnesc lovelele?

Stelică Romaniuc



CINE ȘTIE CARTE

Pentru pace și progres,
Când ne dăm, cu turma, votul,
Parcă recitim, expres,
Toți, romanul... „IDIOTUL”!

Nică Janet

CONJUGALĂ

Soața plină de arțag,
Soțului, nesperios,
Ferm, i-a pus picioru-n prag:
Doamne! Ce picior frumos!

Ioan Frențescu

PENSIONARII ȘI IEȘIREA DIN CRIZĂ

Pe moși cum nu se pune miză,
Noi ne-am convins cu toți, pe drept cuvânt,
Că dâșii vor ieși din criză,
Odată cu intrarea în pământ.

Ionuț-Daniel Țucă

AMNEZIE

Soața-n grabă am lăsat,
La amantă m-am ivit,
Mai rețin de ce-am plecat,
Nu mai știu la ce-am venit.

Nicolae Peiu

AMBIGUITĂȚI DE VACANȚĂ

Mi-a zis un nea Cutare,
Cu fire-n păr cărunte:
- La „Venus” merg; La mare.
- Păi... nu cumva la munte?!?

Vasile Vajoga

ALESUL FURĂ ÎN INTERESUL ȚĂRII!

De mă criticați,
Vă răspund îndată:
Oameni mai bogați,
Țară mai bogată!

Petru Ioan Gârda

EVALUARE ORALĂ

De Eminescu l-a-ntrebat
Profesorul - pe notă,
Și i-a răspuns, dezinhibat:
„Îl știu de pe bancnotă!”

Grigore Cotul

STRAȘNIC GER

E atât de frig afară
Că abia mă mișc din trunchi
Și mi-a înghețat aseară
Bocnă... apa la genunchi.

Stelică Romaniuc

ALERTĂ DEMOCRATICĂ

Am constatat, mergând prin țară,
Și nu-i o simplă constatare:
Românii nu mai vor să moară,
Că nu au bani de-nmormântare.

Nică Janet

VIS CU PĂSTOREL

Aseară-n vis, cu Păstorel,
Intrat-am în vreo două crame,
Ca forța să-mi măsoar cu el
Și l-am bătut. La epigrame...

Ionuț-Daniel Țucă



MARMACISTUL DE GARDĂ (H)ADRIAN

ADRIAN JUNGHINĂ, București



O COMEDIE TRISTĂ ÎN PATRU ACTE... SEZONUL 36

S-au implinit 36 de ani de spectacol politic... cu intrare liberă și ieșire dificilă sau fără ieșire. De la Revoluție încoace, politica noastră seamănă cu o piesă de teatru improvizată: actorii se schimbă, decorul se schimbă, dar replicile rămân ciudat de asemănătoare.

Actul I: Anii '90 - „Să ne fie bine, ca să nu ne fie rău”

Anii '90 au fost ca perioada adolescenței pentru România: mult entuziasm, puțină experiență și foarte multe decizii luate pe moment. Politicienii țineau discursuri de trei ore, iar poporul asculta cu sfințenie, pentru că nu existau smartphone-uri care să ne distragă. Promisiunile curgeau: locuri de muncă, salarii, democrație, schimbare - toate veneau „imediat”, același „imediat” care durează aparent de 36 de ani.

Actul II: 2000 - 2010 – „Cine împarte... parte-și face”

A urmat epoca în care România s-a instalat confortabil în Uniunea Europeană, iar clasa politică a descoperit un nou sport național, declaratul intențiilor mărețe: „Vrem spitale ca-n Germania! Vrem infrastructură! Vrem autostrăzi!”. În această perioadă s-a născut și legenda: „*S-a furat, dar s-a și făcut*”. Istoricii încă dezbat dacă e o frază sau o filozofie de viață caracteristică românilor.

Actul III: 2010 - 2020 – „În ritm de breaking news”

Odată cu internetul, politicienii au descoperit un adevăr dureros: poporul are memorie bună dacă poate da scroll înapoi. Așa că strategiile s-au rafinat. Au apărut conferințele la ore dubioase, promisiunile sezoniere și eterna scuză: „**Nu noi suntem de vină, cei dinainte au lăsat dezastru**”. Deja pare o tradiție și mă întreb retoric: De ce nu te angajezi în mediu privat, dar te înhami la acel „dezastru” de la stat...?

Actul IV: 2020 - ... „Tehnologia ne unește, politica ne dezbină”

În pandemie, politicienii au descoperit live-urile pe Facebook, Instagram, TikTok, iar românii au descoperit că nu e musai să mergi la teatru pentru un spectacol: îl ai direct pe telefon. Promisiunile digitale merg brici - doar că nu și în realitate. Dar românul, optimist ca întotdeauna, speră. Pentru că speranța moare ultima, iar la noi moare și ea cu întârziere.

Privind în urmă, clasa politică românească ne-a oferit tot ce poate oferi o comedie bună: surprize, răsturnări de situație și replici memorabile. Realizările sunt rare, dar divertismentul e constant. Până la urmă, România merge înainte nu pentru că e perfect condusă, ci pentru că românii au talentul unic de a transforma orice haos într-o glumă bună. Iar dacă râsul prelungește viața, atunci, cu politica noastră suntem nemuritori.

ANICA ANDREI - FRASCHINI



ERAM COPILOT DE ACASĂ (episodul al IX - lea)

Am rămas la 8 august, când i-am trimis poze de la ședința Umoriștilor, din duminica precedentă, iar Sabinul mi-a plasat o imagine cu lacul Konstantz. În aceeași seară, era la Munchen și voia să știe despre data întâlnirii IAȘI SCRIE. L-am liniștit: urma să ne întâlnim la Săveni, la invitația Cenaclului Literar „Poesis”, pe 31 august, cu ocazia Zilei Limbii

Române.

Sabinul plănuia să fie pe 9 august la Viena. Dar, pe la mijlocul zilei de 11, era abia la 40 km de Salzburg. Vântul bătea strașnic pe-acolo și a preferat să ruleze pe rute naționale, nu pe autostradă. S-a oprit de mai multe ori, în ritmul pe care l-a considerat necesar. Pe 12, mă întreba dacă am primit pensia, iar pe la ora 23h, era la 67 km de Bratislava. Ehehe, pe 13, pe la 10 dimineața, odihnit, i-a venit ideea buclucașă: în loc să vină la Iași și să plecăm din nou, mai bine să se ducă el direct la Aninoasa, iar eu să-i întreb pe Daniel și pe Sanda dacă mă puteau lua cu Toyota lor. Și să ne întâlnim la tabăra ARIS, pe 22 august. Mamma Mia! Eu nu aveam de gând să merg la ARIS. Cu pisicile proaspete din dotare, plus câteva lucrări pe care le mai planificasem prin jurul casei, nu mi se părea deloc posibil să mă deplasez în afara Iașului. Dar el îi scrisese deja lui Firiță, pe Messenger. Prins în organizare și alte cele, Firiță nu răspundea mesajului soțiorului meu. Și-atunci, Sabinul, nevinovat, i-a scris Carminei. Ea a răspuns repede și frumos, protocolar, că eforturile pe care le depuseseră deja, privind sponsorizarea etc..., nu permiteau cazarea a încă două persoane. Sabinul meu mi-a cerut ferm să-l sun pe Firiță și să-i spun că avem camping-car-ul, așadar, nu era nevoie de cazare. Sabinul meu avea ideea lui și nu renunța la „dumneaei”, în ruptul capului. I-am spus că, pentru a dormi și eu în camping-car, era nevoie de lenjerie și-mi era greu să le cer prietenilor noștri să încarce și rufărie, în plus de persoana mea și bagajul aferent, dar și cel puțin o pisicuță cu trusoul respectiv, știind că Sanda și Daniel au destule daravele de dus, chitara, boxele, stativul etc... Eram pe 14 august și mi se încâlceau în cap exclusiv imposibilități.

Pe 15 august, la ora 19, erau 35 de grade la Szigetszentmiklós, în Ungaria, iar Sabinul meu le contoriza. La noi, erau 27. Urma indicația spre Arad, apoi mi-a trimis poze cu Dunărea și clădirea Parlamentului din Budapesta.

Se făcuse de-acum 17 august, mi-a trimis locația, apărea Budaörs pe hartă. Indicațiile de pe panouri îl derutau pe Sabin. Era la 300 km de Arad și se învârtea. Adevărul e că telefonul cu GPS-ul nu-i servea la nimic, pentru că ecranul era prea departe și nu putea să se uite în același timp la ecran și la drum. Alt adevăr este că și alți turiști, de vârste mai „viguroase”, pățiseră aceeași învârteală, ca să ajungă prin jurul Budapestei și să iasă cu greu. Sabinul nu era deloc îngrijorat. Mai degrabă, eu. El se oprea unde găsea un loc plăcut și rămânea acolo toată ziua. Sau vreo două zile... Că era 18 august și mai avea 45 de minute până la Nădlac. Dar a rămas la Seghedin. Și mi-a arătat câte taxe suplimentare i-au fost percepute din cont, pentru toate cumpărăturile făcute în Ungaria.

Constatând ritmul Sabinului, pe 19, când avea de gând să viziteze prin Arad nu știu ce vânzător de antichități, i-am spus că, dacă nu ajunge pe la Călimănești sau pe nu știu unde, când noi ar trebui să plecăm de la Iași, eu nu mă imbarc în Toyota lui Daniel. Și-atunci, Sabinul meu mi-a scris că nu-i nimic, el se duce oricum la Aninoasa. Și știți ceva? Chiar ar fi trebuit să-l las să meargă singur. Dar eu, soață responsabilă și grijulie cu Sabinul ei franțuz, l-am urmărit și consiliat permanent. Nu eram copilot pe scaunul din dreapta - unde bătea iar vântul, căci, cu tot scotch-ul aplicat de Ticu, geamul cobora sistematic - ci eram copilot de acasă, pe recepție, cu google maps și WhatsApp deschise zi și noapte.

J'ÉTAIS COPILOTE DEPUIS LA MAISON

Nous en étions restés au 8 août, lorsque je lui avais envoyé des photos de la réunion des Humoristes, le dimanche précédent, et Sabin m'avait envoyé une photo du lac Konstantz. Le soir même, il était à Munich et voulait connaître la date de la rencontre IAȘI SCRIE. Je l'ai rassuré : nous allions nous rencontrer à Săveni, à l'invitation du cercle littéraire «Poesis», le 31 août, à l'occasion de la Journée de la langue roumaine.

Le Sabin prévoyait d'être à Vienne le 9 août. Mais, vers le milieu de la journée du 11, il n'était qu'à 40 km de Salzbourg. Le vent soufflait fort dans cette région et il a préféré emprunter les routes nationales plutôt que l'autoroute. Il s'est arrêté plusieurs fois, au rythme qu'il jugeait nécessaire. Le 12, il m'a demandé si j'avais reçu ma pension et, vers 23 heures, il se trouvait à 67 km de Bratislava. Ehehe, le 13, vers 10 heures du matin, bien reposé, il a eu une idée géniale : au lieu de venir à Iași et de repartir, il valait mieux qu'il aille directement à Aninoasa et que je demande à Daniel et Sanda s'ils pouvaient m'emmener avec leur Toyota. Et de nous retrouver au camp ARIS, le 22 août. Mamma Mia !

Je n'avais pas l'intention d'aller à ARIS. Avec les nouveaux chats à la maison et quelques travaux que j'avais prévus, il ne me semblait pas possible de m'éloigner de Iași. Mais il avait déjà écrit à Firiță sur Messenger. Occupé par l'organisation et d'autres choses, Firiță ne répondait pas au message de mon mari. Le Sabin, innocent, a alors écrit à Carmina. Elle a répondu rapidement et poliment, de manière protocolaire, que les efforts qu'ils avaient déjà déployés, en matière de sponsoring, etc..., ne permettaient pas d'héberger deux personnes supplémentaires. Mon Sabin m'a demandé fermement d'appeler Firiță et de lui dire que nous avions le camping-car, donc qu'il n'était pas nécessaire de nous loger. Mon Sabin avait son idée en tête et ne voulait pas en renoncer coûte que coûte. Je lui ai dit que pour dormir moi aussi dans le camping-car, il fallait du linge de lit et que j'avais du mal à demander à nos amis de charger non seulement mes affaires et mes bagages, mais aussi au moins une petite chatte avec son trousseau, sachant que Sanda et Daniel avaient déjà assez de choses à transporter, comme la guitare, les enceintes, le trépied, etc... Nous étions le 14 août et j'avais en tête uniquement des impossibilités. Le 15 août, à 19 heures, il faisait 35 degrés à Szigetszentmiklós, en Hongrie, et mon Sabin les comptait. Chez nous, il faisait 27 degrés. Il a suivi les indications vers Arad, puis m'a envoyé des photos du Danube et du bâtiment du Parlement à Budapest.

Nous étions désormais le 17 août, il m'a envoyé sa position, Budaörs apparaissait sur la carte. Les indications sur les panneaux déroutaient le Sabin. Il était à 300 km d'Arad et tournait en rond. En réalité, son téléphone avec GPS ne lui servait à rien, car l'écran était trop loin et il ne pouvait pas regarder à la fois l'écran et la route. Il est également vrai que d'autres touristes, d'un âge plus «vigoureux», avaient connu le même tourbillon, pour arriver aux alentours de Budapest et en sortir... difficilement. Le Sabin n'était pas du tout inquiet. Plutôt moi. Il s'arrêtait là où il trouvait un endroit agréable et y restait toute la journée. Ou bien deux jours... C'était le 18 août et il lui restait 45 minutes avant d'arriver à Nădlac. Mais il est resté à Seghedin. Et il m'a montré tous les frais supplémentaires qui lui avaient été facturés pour tous les achats effectués en Hongrie.

Constatant le rythme du Sabin, le 19, alors qu'il avait l'intention de se rendre à Arad pour visiter je ne sais quel antiquaire, je lui ai dit que s'il n'arrivait pas à Călimănești ou je ne sais où, alors que nous devions partir de Iași, je ne monterais pas dans la Toyota de Daniel. Et alors, mon Sabin m'a écrit que ce n'était pas grave, qu'il allait quand même à Aninoasa, tout seul. Et vous savez quoi ? J'aurais vraiment dû le laisser partir seul. Mais moi, épouse responsable et attentionnée envers mon Sabin français, je l'ai suivi et conseillé en permanence. Je n'étais pas copilote sur le siège droit - où le vent soufflait à nouveau, car malgré tout le scotch appliqué par Ticu, la vitre descendait systématiquement - mais copilote depuis la maison, à la réception, avec Google Maps et WhatsApp ouverts jour et nuit.

ÎN VERS DE-A RÂSU-PLÂNSU'

NICĂ JANET



PASTEL HIBERNAL

A nins feeric și-i poveste
În al naturii frigider,
Dar, fără drumuri, totul este,
De-a dreptul, strigător la... ger!

Cum bolovanii de zăpadă,
Ce-au zăbovit, o vreme-n cer,
Sunt, azi, pe suflet și pe stradă,
Eu cred că-i strigător la... ger!

În casă-i frig, dar, înspre seară,
Mocneșe un calorifer
Și, lucru sigur că afară,
E totul strigător la... ger!

Sătenii dorm, căci, alb, coșmarul
I-a toropit cu-al său mister,
Dar, culmea, doarme chiar primarul
Și cred că-i strigător la ...ger!



ALEXANDRU HANGANU



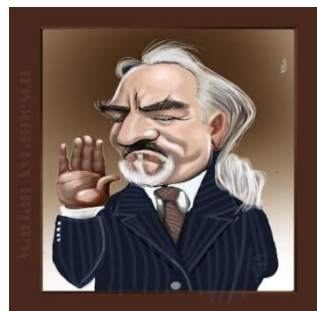
EXOD FATIDIC

Pe-acest pământ mănos, pe care mor
De foame oameni simpli din popor,
Trag boii-n jug, urcând un Everest,
Căruța cu de toate... înspre vest

Mânați de bice, toate de import
Și îmboldiți cu parul de-arnăuți,
Spre cel din urmă și fatidic port
Al ultimilor blegi argonauți,

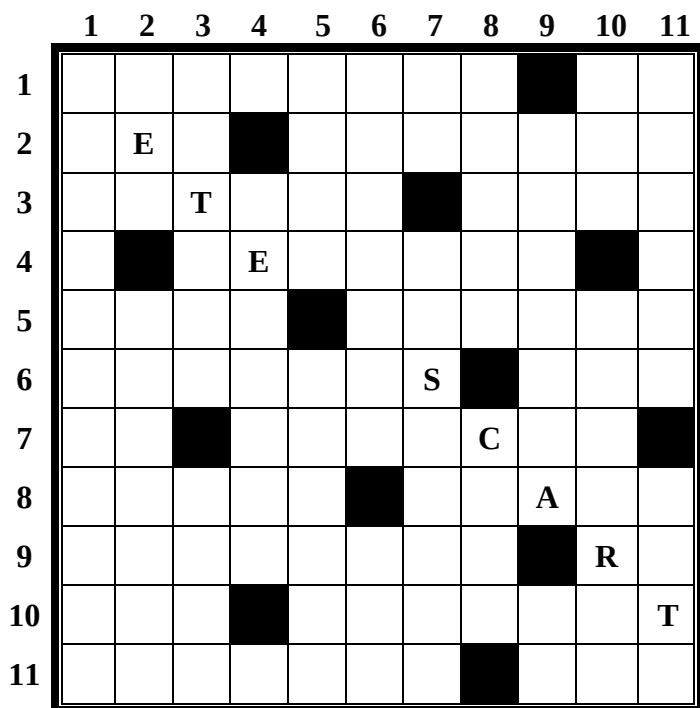
În goana lor spre lâna cea de aur,
Un mit pentru naivii vremii noi,
Lăsând deoparte frunzele de laur
Și aruncând onoarea la gunoi,

Pentru un pumn de bani, sau euroi,
Bieți cerșetori momiți, de suflet goi....



EST MODUS IN REBUS

ETE... SCÂRȚ!



ORIZONTAL: 1) Teren alunecos – Sunt în câștig... și acasă, și în deplasare! 2) Masă rece – A ieși din suferință. 3) Un sport în care, pe spate, ai un bec în apărare – Un tip de înțeles, fără îndoială. 4) Autoritate publică locală (masc.) 5) Picat cu ceară – Execută numai comenzi. 6) Interzis în trafic – Unul care are întindere. 7) Poarta otomană! – Unul care nu-și cunoaște locul. 8) Oameni care trag cu ochiul – Metodă de a trece ușor la cursuri. 9) Transformări nereușite care nu sunt pe gustul nostru – Înainte de ore! 10) Se ia de gât la băutură – Un tip bine... făcut. 11) Calamitate în cultură (masc.) – Procedura de apel... pentru calomnie!

VERTICAL: 1) Intrată în panică. 2) Formulă de prezentare în premieră – Lista informativă cu notele de predare a celor din bănci. 3) Ia foc... la supărare – Delicatesă de porc. 4) Aici le poți avea la discreție, pe bani, blonde sau brune. 5) E tot timpul atent, să nu cadă în depresiune – O petrecere de pomină pentru toți. 6) Învăluit într-o imagine de neînchipuit – A face o lucrare cu care se debutează în domeniul cultural. 7) Una după care stăm... la vamă! – Aflat pe cale de dispariție. 8) Admis, fără discuție – Simbol al purității... masculine. 9) A da cu amănuntul – Îmbrăcate în pijamale! 10) Spălat bine, iese strălucitor din baie – Țsta nu are nici un amestec. 11) Aflat în bună stare – Aici poți câștiga bine, dacă te ajută bila.

Ion MAZILU – Ploiești

POLITICIENII

(fantezie)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											
11											
12											

ORIZONTAL: 1) ... 2) ... 3) Colonist german din Transilvania – Bun conducător – Duel fără limite! 4) Colecție de documente – Ocupantul tronului. 5) A se tângui – Estetică exterioară. 6) A fi pus la curent – Transmiterea mingii – Aer retras! 7) „European Athletic Association” (siglă) – Suprafața mării! – Trece prin zid. 8) Lăcaș gol! – Caracterul mediului de conviețuire în imoralitate. 9) Niște păstori – Tipic religios – Vin după rece! 10) Deosebit de tari – Coboară de la munte (pl.) – Îmbujorat la față. 11) ... 12) ...

VERTICAL: 1) ... 2) ... 3) Tabletă pentru bolnavi – „European Interactive Advertising Association” (siglă). 4) Luate în arcă! – Sfoara pescarilor – Deschid programul! – Pereții gangului! 5) „European Economic Community” (siglă) – Pretinsă rasă umană pură (fem.). 6) Ține loc de povață – E mereu pentru – Semănare populară. 7) „Uniunea Artiștilor Plastici” (siglă) – Acord verbal – A umbla cu intrigă. 8) Loc fără nimic! – Niște sălbatici – Abis! 9) „Comunitatea Statelor Independente” (siglă) – Sac ce a dispărut! – Factor de mediu supărător. 10) Luat la centru! – Tuia decojită! – Uzbuc fără inimă! – Localitate în Panama. 11) ... 12) ...

Dicționar: OCU.

P.S.: Pornind din stânga sus, în sensul acelor de ceasornic și urmând în spirală traseul rasterat, veți citi epigrama „**Politicienii și mirajul puterii**” a lui George Petrone.



Nelu VASILE – Turburea, Gorj

BASARABIA – DRAGOSTEA MEA



CATRENUL NEMULȚUMITULUI

Să fiu în viață fericit
Ca nimeni și să-mi fie bine,
De trei neveste am fugit...
(Dar n-am putut să fug de mine).

IDEOLOGIE

Te-nchini conducătorului iubit
Și-i dai, căci este om deosebit,
Și sufletul, crezând că faci un bine;
De nu i-l dai, îl scoate el din tine...

GINERELE GRIJULIU

Un ginere, chiar și brutal,
Își duce soacra la spital
Și totul clar e într-un fel:
De scapă ea, nu scapă el!...

CONVINGERE

Cu mintea înțeleaptă, de bătrân,
Se uită Don Juan la fete-n sân
Abia acum înțelegând că rostul
Vieții-a fost când le iubea ca prostul...

DE SĂRBĂTORI

Amicii m-au rugat în cor
Să beau de sănătatea lor
Și-am închinat de-atâtea ori
Că i-am făcut nemuritori..

FESTIVAL DE POEZIE ÎN SÂNUL NATURII

Nu merg la întrunirile cu fițe
Și-s hotărât să nu mă duc nici mâine:
Prea vechi sunt pentru junele domnițe,
Prea tânăr pentru fetele bătrâne...

TIMPURI NOI

Azi e gol și trist bufetul,
Vechi local de veselie;
Ne oferă internetul
Apă, hrană, energie!

PRINCIPIU BAHIC

Am și eu o pensioară
Și-o împart cu băutorii,
Știu un lucru: apă chioară
Beau la masă numai chiorii!

MARII CORUPȚI

Vedem mereu cum huzuresc
Bandiții ce se cred auguști –
Și e păcat că mai trăiesc,
Și ilegal e să-i împuști!...

UNUI ARHEOLOG

Dorind să ia un doctorat,
El ani de-a rândul a săpat,
Dar fără multe rezultate
Până-a-și săpa un bun confrate...

Gheorghe Bălici

Ion Diviza

PETRU BRUMĂ, C.U.C. - Constanța



OBSESII POETOLOGHICE (continuare)

Specimene aciuiate în ograda Poetului

Investigațiile întreprinse pentru detectarea și a altor descendenți ai lui Zeus au condus la rezultate spectaculoase.

În afara celor opt muze ale artelor, dintre care trei literare - provenite din mariajul cu Zeița Mamă și a multor altora apărute din combinații îndoielnice (botezate de cronicar *muzetine*), Zeus a lăsat o liotă de progenituri la capătul unor împerecheri, cum spuneam, mai mult sau mai puțin onorabile.

Să tot fie vreo 12, la paritate cu surorile vitrege care populează așezământul lui Zeus. Pe aceștia îi voi numi *poetini*.

9. Poetitul universal

De Supermall

Găsești la el toată gama de produse și servicii ca într-un market ce-ți iese în drum cu articole pentru toate vârstele, pungile și genurile: pateu de ton pentru mese de bonton, cârlige de rufe pentru desuuri de damă, pocnitori din China.

Îți oferă prompto și la cheie după preferință: baladă, epopee, plugușor. Nu trebuie decât să comanzi: „Maestre, un poem spumos pentru iubita mea!” și ți-l aduce la pahar de unică folosință cu șervețel de unică folosință însoțit de biscuitul aferent de folosință diversă. Așa cum se servește în picnic meniul trilateral: doi mici - muștar - o chiflă.

10. Poetitul hoinar

Muieratic

În cele mai multe cazuri poartă chelie, barbă sură și vrăjeală de crai bătrân. Când are păr, și-l cănește ca să pară Don Juan. Năvălaš ca un bidiviu întârziat se află într-un permanent periplu pe cărări subțiri de fum, *pân-la mândra orișicum*.

Dacă poetul mistic își găsește drumul spre fericire adulmecând aburii de tămâie, poetul nostru se ia după dăra de parfum lăsată de antemergătoarele sale, chiar și cu decenii în urmă. Nici n-a apucat să-și dea bine seama că mușcatele de ieri au devenit petale veștejite într-un album cu lumini de chihlimbar.

11. Poetitul pișcotar

Hop și el

Îl întâlnești la orișice lansare de carte, indiferent de gen: SF, horror cu teroriști, romanțios, plin de candoare. Meseria lui este catrenul. Apare în scenă când bate gongul de începere a evenimentului, plasându-se în epicentrul triumhiului: masa autorului -

masa prezentatorului - masa de protocol, cu mizdromele și chimicale de toate culorile. E primul care deschide sesiunea de onoruri venite din partea celor prezenți și al cărui cuvânt se încheie tonic: Bravo! Și la multe cărți, pahare!

12. Poetinel băutor

De viață

Este poate singurul care îmi stârnește simpatie. În portofoliul lui găsești și har și apetit de poezie. Când glăsuie îi scoate pe amicii de beție din morminte. De sorginte păstoriană, germinat în vie, nu are nimic în comun cu anonimul, care înainte de a se produce rade câte o tărie, iar ca mesenii să-l știe de poet, dă liber beției de cuvinte.

Are sensibilități aparte pentru Baudelaire, Esenin și Diviza de la Chișinău.

Notă: Dincolo de aceste fapte poetice întâlnite în cenacluri, recitaluri, librării, există *Poetul etern* pe care vânturile și valurile nu-l ating.

*Când poezia e pe val
Poeții intră-n reverie,
De nu-s cumva intrați în vrie
Plutind pe-oceanul abisal.
Dar poate fi catastrofal
Când valul intră-n poezie –
Îi ia cu tot cu pedestal.
O spun mereu, deși se știe:
La Tomis, unul dintr-o mie –
OVIDIU-i neclintit la mal.*

(Codul lui PeB)



„CE TE LEGENI...?” – selecțiuni

ANUNȚ

În urma jurizării materialelor trimise la concursul organizat de revista SCÂRȚ pentru luna ianuarie 2026, având tema „*Ce te legeni?...*”, juriul a stabilit următorii câștigători:

➤ Secțiunea epigramă - Premiul I (ex aequo): Mirela Grigore, Laurențiu Ghiță, Constantin Bidulescu, George Eftimie, Petru Ioan Gârda, Nicolae Bunduri, Grig Dobreanu, Mihai Lungescu;

➤ Secțiunea poezie - Premiul I (ex aequo): Mirela Grigore, Janet Nică, Petru Ioan Gârda, George Eftimie, Valentin David, George Ceașu, Petruș Andrei, Grig Dobreanu.

➤ Conform celor precizate în regulamentul concursului, câștigătorii premiului I vor primi, gratuit, câte o revistă „Scârț”, seria nouă, nr. 28/162, iar creațiile dumealor vor fi publicate, în mare parte, în acest număr sau în următoarele numere ale revistei. Selecțiuni din concurs (și nu numai):

ILUZII

Mă legănau iluzii fixate-n alabastru,
Când i-am văzut cosița atât de lămurit,
Venea direct spre mine, iar eu, înmărmurit,
Simțeam un gol anume fixat în epigastriu.

Îmi transpirase-n palme biletu-mpăturit,
Pe care îl promisem chiar astăzi la cadastru,
Mă legănau iluzii fixate-n alabastru,
Când i-am văzut cosița atât de lămurit.

Și a trecut de mine spre-un tip, un poetastru,
Ce parcă-o așteptase c-un aer aiurit,
Pe mine-n epigramă fiind de negăsit
Făcându-mă când roșu, când galben, când albastru,

Mă legănau iluzii fixate-n alabastru.

George Eftimie

NU CODRUL SE LEAGĂNĂ!

De secole îndelungate,-ncoace,
Cotnarul are un pervers efect:
Pe codru să se legene nu-l face,
Dar pe poet îl clatină perfect!

Laurențiu Ghiță

INFLAȚIE

Ce te legeni, cont în bancă,
Ca o fustă de puștancă?
Nu mai ai dobândă mare,
Capital și nici valoare.

Grig M. Dobreanu



FILOZOFIA LEGĂNATULUI

Legănatul e specific
Pentru orice om, aș spune,
La un prunc e-un gest mirific,
La bărbați... e de la prune.

Bunăoară, legănatul
E un ritual fantastic,
Dar, când e-n balans bărbatul,
Totul se sfârșește drastic.

Asta e, n-am dat cu parul,
Sunt un om, nu sunt un geniu,
Explicații am... cât carul,
Se fac studii în domeniu.

Profunzimea este cheia,
Dar nu sunt un nătăfleacă,
Când se leagănă femeia,
Gestul ei... *te bagă-n ceață.*

Mirela Grigore

UNEIA

Cum la pulpe ești dotată
Și extrem de doritoare,
Mai pe rând, mai deodată,
Cete legeni pe picioare.

Petru Ioan Gârda

ȘI EU MĂ LEGĂN

Din cârciumă când ies și cânt,
De vine lumea să mă vadă,
Mă legăn ca o frunză-n vânt
Și n-am băut decât o ladă.

Nae Bunduri

CÂNTEC DE LEAGĂN

Le-gă-na-re, le-gă-na-re,
Ești întâiul DAR pe care
Îl primește fiecare
Chiar din leagăn, la născare.

Ba și maimuțica pare,
Când din creangă-n creangă sare,
Că o face-n le-gă-na-re,
Cu odrasla în spinare...

Încât, Universul mare -
Lună, stele, Terra, Soare -
Prin continuă mișcare,
Ne dă, fără încetare,

Le-gă-na-re, le-gă-na-re!

Emil Ianuș

EXAMEN DE CORIGENȚĂ

Ce te legeni ca o hulă,
Parcă-ai trage la edec,
Măcar spune o formulă
Și te trec.

Constantin Bidulescu

CE TE LEGENI?

Mă chinuie cumplita insomnie,
Îmi bat în tâmples ritmuri de tam-tam-uri,
Vibrează sticla toată de pe geamuri
Iar lustra-mi cântă iar o simfonie.

Urzesc în țeastă criminale planuri,
Ascut cuțite lungi pe sub chelie,
Trec dricuri, se bat cuie-n nășălie,
În timp ce-n țeastă-mi urlă french-cancanuri.

Privesc spre cer, îmi cer smerit iertare,
Păcatele-mi plătesc, sunt plin de vină
Și mă întreb, cuprins de disperare,

Turnând pe gât găleți de tescovină:
„Când ziua asta e așa de mare,
De ce te legeni nopțile, vecină?”

David Valentin



MĂRIUȚĂ, MĂRIUȚĂ!

- Ce te legeni, Măriuță,
În leagănul meu din tei?
- D-apăi mi-ai promis, măi Guță!
De vrun an c-ai să mă ici,
De când m-ai jucat în horă
Și m-ai lăsat și borțoasă,
Dar hoășca de mă-ta, noră...
Nu mă vrea nicicum în casă!
De-aia mă dau huța-n luică
Și cât cordul îmi poștește,
Ca să-ți fac în ciudă, muică!
Și lu' mă-ta cât trăiește!

George Ceaușu

RECUNOȘTINȚĂ

Că mi-a dat de legănat
Soaței îi dusesem crini,
Dar mă simt îndatorat
Și la unul din vecini.

George Eftimie

D'ALEA, D'ALE NOASTRE...

Ce te legeni, lege strâmbă,
Când aleșii-n bir te schimbă?
Cine-i drept, își plânge steagul,
Cine fură, trece pragul,

Se agită ministere,
Pline ochi de șmecherie,
Nu e vânt, e doar putere
Furată pe datorie.

Ce te legeni, măi române,
Cu stomacul gol-goluț?
Azi mănânci doar ce rămâne
Dintr-un vis de doi bănuți.

Ce te legeni, vilă nouă,
Răsărită-n crâng de pini?
Ne-ai furat pe noi cât nouă,
Să trăiești printre străini.

Ce te zbați, balanță chioară,
Cu dosarul la raport?
Infractorul zboară-n țară,
Iar dreptatea... la export.

Grig M. Dobreanu

„CE TE LEGENI...”

- Ce te legeni, scaune,
Vrei să capeți daune?
Ții în brațe oameni grei
Nu doar unu, ci doi-trei,
Altfel, cum să iei bani grei?

- Eu mă legăn și mă plec
Când văd câte se petrec,
Fiindcă țara-i la edec

- Din păcate așa este,
Asta-i veșnica poveste
Chiar acuma premierul
Ne golește ministerul
Colo plânge-o secretară -
Se visa pensionară -
Iar acum e dată-afară.
Tot în scaun sta și ea
Și la telefon vorbea
De făcea fir înroșit
Dar acum s-a isprăvit.

Ministerul și eu las
Că e țara în impas
Ș doar câțiva au rămas.
Nu știam c-atâtea rele
Ne vin de la portofele
Portofele, portofolii
Ce-s mâncate acum de molii,
Portofolii, portofele
Doar necazuri ne-aduc ele,
Cel din piele mi-era plin,
Dar ăsta, din vinilin,
E numai amar și chin
Și nici carduri n-am în el -
Vai, sărmanul portofel!
Bolojan, când te-ntâlnim,
Cum știm noi te sorcovim,
C-așa-i soarta! Aferim!

Petruș Andrei

NU TE PUI CU NEVASTA!

Venind târziu, nevasta m-a certat
C-un polonic solid, din aluminiu,
Căci nu aveam un mers prea legănat,
Dar nici suficient de rectiliniu!

Laurențiu Ghiță

UNII MOR DE GRIJA ALTUIA

Mai consum câteodată,
Ce confrate nu consumă?
Dar, de fiecare dată
E la mine o cutumă -

Legănat sau chiar în vrie,
Că e seară, că e-n zori,
Vin acasă la soție
C-un imens buchet de flori.

Soața mea-i un om aparte,
După-un ceas sau trei de ceartă
Și vreo zece oale sparte,
Se calmează și mă iartă.

Dar mă-ntreabă primitivii,
Cei din tagma lui Dabija:
- Ce te legeni, ca bețivii?
- Ce te... Ce te... bate grija?

Petru Ioan Gârda

BĂRBATUL MEU

De dimineată-am remarcat
Că el se leagănă-n cămară,
Dar n-a băut și n-a mâncat...
E mut de-aseară

Mirela Grigore

CU DANIEL BRATU LA UN PAHAR DE
VIN DIN PODGORIA MEA

„Frunză verde trei smicele,
Ce te legeni, Daniele!”
I-am cântat, dar nici că-i pasă...
De vreo oră e sub masă!

*Doru Mihai Lungescu**

LUI MIHAI LUNGESCU, PRODUCĂTOR
DE VIN BUN

Vinul roș - vin bun, de casă -
N-ar fi chiar atât de rău.
Dacă m-am ascuns sub masă,
Fu de la cântatul tău...

*Daniel Bratu***

N.R. - Tema de concurs pentru luna **februarie 2026**
este: „**Dragoste la zero grade**” (poezie umoristică -
două poezii, epigramă - trei epigrame, grafică
satirică - un desen); Termen: **15.02.2026**

*un mincinos; **alt mincinos (n.r.)

Stimați cititori,

Acum, când am schimbat un an cu altul, redacția revistei noastre are bucuria de a vă ura să aveți parte de tot ce este bun și folositor domniilor voastre, în case și în suflete. Și, așa cum îi stă bine unei reviste de umor la început de an, de data asta nu vom cita și nu vom publica numele niciunui corespondent care a trimis pe adresa noastră materiale neizbutite, ori care, dintr-un motiv sau altul și-a revărsat frustrările, justificate ori nu, asupra redacției noastre. Așa că vom începe doar cu vești pozitive. De exemplu...

Am primit cu poșta clasică un plic expediat din localitatea Tămășeni-Neamț, de către domnul EMANUEL LEAHU, abonat al publicației pe care o păstorim. Cititorul ne mărturisește că, de când primește revista (de câțiva ani buni, precizăm noi) - a căpătat un simț al umorului mai fin și, chiar a încercat să scrie câte ceva. Acum a îndrăznit să ceară și părerea noastră:

VORTEX POLAR

E drept că iarna nu-i ca vara,
Ci e așa cum bănuți,
De-aceea cred, că-n toată țara,
Drumarii-s prinși nepregătiți.

REVELION MIXT LA POIANA BRAȘOV

Ne-au fost o noapte, drept vecini de masă,
Câțiva sicilieni plecați de-acasă;
Ei ridicau paharul cu MARSALA,
Iar noi, românii, ridicam... SARMALA!

Iată ce zicem noi: Prima epigramă aduce izbitor de mult cu ceea ce se scria în perioada comunistă (vezi ziarul „Flacăra Iașului”) - când epigrama avea un caracter critic și moralizator al unor tare economico-sociale din vremea aceea. Dar, în ansamblu, epigrama e valabilă și acum. Cea de-a doua, bazată pe jocul anagramei unui cuvânt, e, trebuie s-o zicem, de-a dreptul savuroasă. Îl mai așteptăm pe autor și cu alte „producții”.

Domnul CORNEL TOMA din Bacău, văzând pe facebook niște imagini filmate în care Vasile Vajoga, cunoscut umorist, s-a lansat în execuția unor trucuri magice de salon, ne-a trimis catrenul următor:

CONCURENȚĂ NELOIALĂ

Urmărindu-l de mai multe ori,
Mie-mi pare-un lucru evident -
Cum că și Vajoga trage sfori,
Dar mai buni sunt cei din Parlament!

Domnule, Toma, aferim! Aveți și dreptate, și talent. În cazul acesta, e evident că și noi vă mai așteptăm în „Scârț!”

Din Piatra Neamț ne scrie pe E-mail domnul CĂTĂLIN VOICU. Acesta se pare că nu e la prima tentativă de acest fel, versul său e bine rodat pe albul displayului. Iată ce am primit de la domnia sa:

VINO VAT DE SERVICIU

Că eu sunt „vinovatul de serviciu”,
Un jude tâmp a cercetat un cod
Și-a hotărât să urc pe eșafod
Spre-a suporta „n” lovituri cu biciu’.

Avut-am avocat pus din oficiu,
Dar ăla parc-avea în gât un nod,
Că l-am băgat în mă-sa, într-un mod
De-a zis că sunt scăpat de la ospiciu!

Puteam primi chiar un suprem supliciu
Să fiu prăjit pe rug la cap de pod,
Fiindcă-un ghiuj dintr-un partid, nărod,
M-a prins cu fii-sa în flagrant... deliciu.

Deși am spirit ferm de sacrificiu,
Cuprins de ciudă, unghiile-mi rod,
Și mai aștept și-al doilea episod,
Că, mde... sunt „vinovatul de serviciu”!

Desigur că mai așteptăm și alte texte semnate de Cătălin Voicu, așa cum de altfel așteptăm texte de la toți cei care ne îndrăgesc. Noi vă îndrăgim pe toți, stimați cititori și, ori de câte ori ne veți scrie, veți primi și un răspuns prin rubrica de față. Iar această sarcină îi revine, ca de obicei, celui care semnează

P OSTASU, adică, V.Vajoga





ALEXANDRU OSVALD TEODOREANU Păstorel



BAHICE ȘI ALTE EPIGRAME

DE ANUL NOU

Maestre dragă, te salut!
Și îți doresc, ca vechi expert,
Ani buni să ai, măcar un sfert
Din câte sticle am băut!

DOMNILOR CÂRCIUMARI DIN ȚARA MEA

Mi-a ajuns amarul,
Apa și veninul!
Să vă fie anul
Cum v-o fi și vinul!

MITOLOGIE

Și Afrodita, cea în șolduri lată,
Și Joe, cu alaiul lui ceresc,
Nu s-au ivit din bolta înstelată...
Ci dintr-o amforă cu vin grecesc!

RECLAMĂ

Îmi spunea un bețivan,
Rezemat contra perete:
„Fetele din Popa Nan
E frumoase, dar nu-i fete!”

LA RESTAURANTUL „LA DOBRICĂ”

I se dă (cum se zvonește)
Pământ celui ce-l muncește!
De ce oare nu s-ar da
Via celui... care-o bea?!

LA „CASA DE CREAȚIE” DE LA PELIȘOR

Voi, creatori ai artei pure,
Ce stați acum la pădure,
Să fiți atenți, când vă plimbați,
Să nu călcați în ce creați!

AMERICANILOR

Dacă și de astă dată
Se retrag din Orient,
Mă fac porumbelul păcii
Și mă piș pe Occident!

UNUI MINISTRU TRIMIS ÎN SPANIA

Am trimis la mauri
Un ministru nou,
Printre-atâția tauri
Să fie și-un bou!

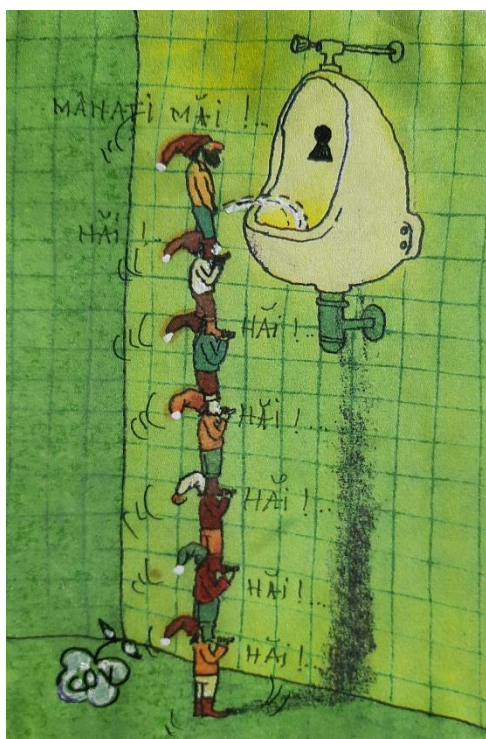
LA RESTAURANTUL UNIUNII SCRIITORILOR

Beau băieții, harnici,
De cu seară-n zori.
Unii sunt paharnici,
Alții... turnători!

A DOUA ZI DUPĂ MOARTEA LUI STALIN

Îl plâng pe Stalin și vă jur
C-am să vă spun secretul:
Mă tem că vom pupa în cur
De-acum tot comitetul.

SCÂRȚ – UMORUL LUI COV*



*COV - Viorel Corodescu, caricaturist,
Suceava, primul grafician publicat în SCÂRȚ
(n.r.)